

DIENVIDKALIFORNIJAS LATVIEŠU INFORMĀCIJAS BIĻETENS

Iznāk kopš 1951. gada decembra

2021.

MARTS

Nr. 2 (727)

**Grāmatas „Mati sarkanā vējā” autors Alfrēds Stinkuls
30. janvārī viesojās Losandželosas latviešu namā;
Losandželosas latviešu nama pārvaldes priekšnieks Aivars Jerumanis
priecājas par tikšanos un autora ierakstu grāmatā**

**7. martā plkst. 10.00 Losandželosas latviešu skolā virtuālā tikšanās
ar rakstnieci Eviju Gulbi un mākslinieci Lindu Lošinu**

Ziņas par sarīkojumiem arī: www.biedriba.org

Dienvidkalifornijas Latviešu INFORMĀCIJAS
BIĻETENS ir Dienvidkalifornijas latviešu
biedrības izdevums;

DK LB adrese:

1955 Riverside Dr., Los Angeles, CA 90039

Biletēna redaktore:

Astra Moora, e-pasts: astere2000@aol.com

26 Ox Bow Lane, Woodbridge CT 06525

tālr.: 1-203-397-7609

Raksti ievietošanai biļetenā iesūtāmi līdz katra
iepriekšējā mēneša desmitam datumam. Iesūtītos
rakstus redaktoram/ei ir tiesības īsināt vai rediģēt.

DK LB biedriem par Informācijas Biļetenu nav
jāmaksā. Biedru nauda ir \$35 gadā, ģimenei – \$50
gadā. Par biedru var kļūt, nosūtot biedrības
kasierim biedru naudu. Personām, kuŗas nav DK LB
biedri, Informācijas Biļetēna abonēšanas maksa ir
\$40 gadā. DK LB biedra nauda vai maksa par abone-
mentu jānosūta:

DK LB 1955 Riverside Dr., Los Angeles, CA 90039

Čeki izrakstāmi: LATVIAN ASSOC. of SO. CA

*Maksa privātpersonai par sludinājuma ievietošanu
vienu reizi: par pilnu lappusi \$35, ½ lappusi – \$20,
¼ lappusi – \$15; uzņēmējdarbības karti – \$10.*

IB metiens – 310 eks.

Ievēribai

Latviešu nama pārvaldes kasiere – Vita Volkovska
čeki jāizraksta *Latvian Community Center* un
jāsūta: 1955 Riverside Dr. Los Angeles, CA 90039)

DK latviešu biedrības kasieris – Jānis Taube
biedru naudas, biļetēna abonēšanas, ziedojumu čeki
jāizraksta *Latvian Assoc. of SO. CA* un jāsūta:
DK LB 1955 Riverside Dr., Los Angeles, CA 90039

DK latviešu draudzes kasiere – Dace Taube
čeki jāizraksta *Latvian Ev. Luth. Church of So. Ca.*
un jāsūta: 3142 Helms Ave., Los Angeles, CA 90034

Honorary Consul,
Republic of Latvia in California
Juris Buņķis, M.D., F.A.C.S.
Orange County Plastic Surgery
4501 Birch Street
Newport Beach, CA 92660

Phone: office 844-277-2639; cell 949-413-8888

www.latvianconsulate-la.org

www.facebook.com/LatvianConsul

DK LATVIEŠU BIEDRĪBAS VALDE:

Biedrības priekšnieks: Ivars Mičulis

631 N. Pass Ave. Burbank, CA 91505

Tālr.: 818-842-3639; e-pasts: ivarsm11@yahoo.com

Biedrības priekšnieka vietnieki:

Dāvis Reins (arī kasiera palīgs)

13447 Chandler Blvd., Sherman Oaks, CA 91401

Tālr.: 818-406-1589; e-pasts: davisreins@gmail.com

Dziesma Tetere

1853 Colgate Dr., Thousand Oaks, CA 91360-5004

Tālr.: 805-217-1931; e-pasts: dziesma_1@yahoo.com

DK LB valdes locekli:

Nora Mičule (Losandželosas latviešu skolas pārstāve);

Valdis Pavlovskis (ārējās informācijas apmaiņa);

Sanita Šūmane (sadarbība ar Amerikas latviešu
apvienību);

Jānis Taube (kasieris);

Diāna Zaķe (tautasdeju kopas „Pērkonītis” pārstāve);

Aija Zeltiņa-Kalniņa (Sadarbība ar Latviju projektu
koordinatore);

Jānis Daugvietis, Valdis Ķeris (sporta dzīves vadītāji);

Pauls Berkolds, Endija Damroze, Inguna Galviņa,

Aivars Jerumanis, Zane Kalniņa, Guna Reina, Inese

Sviķkalne, Līga Sviksa, Dace Taube, Juris Zinbergs

DK LB Revīzijas komisija: Biruta Šulca, Dainis

Kalniņš, Diana Matura (Mathur)

DK LB vietne tīmeklī: www.biedriba.org

DK LB valdes sēdes notiek katra mēneša otrā
trešdienā plkst. 8.00 vakarā vai svētdienā plkst. 1.00
(vai arī pēc īpaša paziņojuma) Losandželosas lat-
viešu namā biedrības telpā otrā stāvā (pandēmijas
laikā – tīmeklī).

Uz valdes sēdēm aicināti ierasties visi DK LB
biedrības biedri un būt viesi. Balsošanas tiesības ir
tikai valdes locekļiem. Sēžu datums mainīts netiks.
Gadījumā, ja valdes priekšnieks nevarēs ierasties,
sēdi vadīs kāds no priekšnieka vietniekiem.

Lūgums ziņot par adreses maiņu

DKLB Informācijas Biļetēna saņēmējiem mainot
dzīvesvietu, lūdzu paziņot jauno adresi biedrības
priekšniekiem (e-pasta adrese: info@biedriba.org),
lai biedrībai nerastos lieki izdevumi par atpakaļ
atsūtītajiem biļetēniem.

Latviešu namu izīrē Jānis Taube, tālr.: 310-806-0464

Mīlēsīm un sargāsim Latviju!

Ir pienācis laiks, kad skatāmies uz citādu pasauli un citādu iekārtu. Patlaban jau gandrīz gadu mēs dzīvojam COVID-19 iespaidā, kas pārņēmis mūsu visu dzīvi un darbošanos. Arī Latvijā vīruss turpina izplatīties un ir atstājis savas pēdas.

Mēs esam izkaisīti pa visu pasauli, bet tomēr tu un es – katrs latvietis esam maza daļa no Latvijas. Mēs šeit neesam kā mēs vai viņi, mūsējie vai jūsējie – mēs šeit esam kā MĒS: latvieši ar savu valodu, savu vēsturi, kultūru un savu zemi. Pasaulē mēs esam Latvijas vēstneši, kuŗi visur pauz Latvijas vārdu un latvisko pieredzi.

Latvijai ir nozīmīga vieta pasaulē, tā ir Latvijas zeme, valoda, valsts ar demokratisku iekārtu, attīstītām izglītības iestādēm un darba iespējām.

Latvijai ir izcili pārstāvji mākslā, mūzikā un zinātnē. Mums ir, ar ko lepoties. Piemēram, 24% Rīgas Stradiņa universitātes studentu ir no ārzemēm, viņi galvenokārt studē medicīnas fakultātē, kuŗā saņem Eiropas Savienībā atzītus diplomus.

Amerikā esam ļoti veiksmīgi ekonomikā: no visām minoritāšu grupām latvieši ir otrā vietā aiz ebrejiem. Mūs mazliet bremzē pārlietu lielais individuālisms, savā starpā nezin kāpēc nemēdzam runāt par uzņēmumdarbību un darba lietām.

Ko varam darīt, lai šo attieksmi mainītu?

2017. gada oktobrī grupa jauno un topošo uzņēmēju Čikāgā nodibināja Latvijas tirdzniecības palātu Amerikā *Latvian Chamber of Commerce*. Pirmais lielais sarīkojums bija uzņēmumdarbības forums *Spotlight Latvia 2017*, kas notika Čikāgā.

Nākamais *Spotlight Latvia* plānots 2021. gada septembrī Losandželosā, Kalifornijā. Galvenais mērķis ir sadarbība un atbalsts Latvijas un Amerikas latviešu uzņēmumiem, veicinot zināšanu apmaiņu un tirdzniecību. Sadarbība un saliedētība ir galvenais.

Līdz šim Latvijas uzņēmumi Amerikā ir radījuši daudzas konkurētspējīgas darbavietas. Tagad galvenās tirdzniecības attiecības Latvijai nav vairs ar Krieviju, kā tas bija agrāk, bet gan ar pārējām Baltijas valstīm. Jāpiemin, ka arvien vairāk ārzemēs dzīvojošo tautiešu vēlas atgriezties Latvijā – 68% no

visiem darba meklētājiem izradījuši vēlmi strādāt Latvijā. Darba spējīgie tautieši uzskata Latvijas valsti kā vietu, kur dzīvot un veidot savu karjēru. Mēs esam pierādījuši, ka esam gudra, spējīga un darbīga tauta.

Dievs mums ir devis tikai vienu Latviju – mīlēsīm, celsim un sargāsim to! Lai Dievs svētī Latviju, lai Dievs svētī katru no mums!

*Latvija! Šodien ir godadiena tava!
Staltāk un svinīgāk karogi plīvo,
Dīženāk, dimdošāk atskan:
„Lai dzīvo, lai dzīvo Latvija!”*

DK LB piekšnieks Ivars Mičulis
(Uzruna teikta Latvijas valsts dibināšanas atceres
svinībās 2020. gada 22. novembrī)

PATEICĪBA

Losandželas latviešu skola pateicas par ziedojumiem:
Dienvīdkalifornijas latviešu biedrībai (\$500 dāvināts skolas jubilejā un \$500 Draudzīgā aicinājuma sarīkojumā);
DK Daugavas Vanagu apvienībai (\$500),
DK Latviešu ev. lut. draudzei (\$100);
individuālajiem ziedotājiem:
Silvijai un Kārlim Milleriem (\$25);
Lisai Edmondsonei (\$30);
Dziesmai Teterei (\$100).

Skolas mācību pārzine
Sanita Šumane-Karami

Lūgums

Dienvīdkalifornijas latviešu biedrības biedriem samaksāt biedru naudu par 2021. gadu!

Dienvidkalifornijas latviešu biedrības valdes sēde 2021. gada 17. janvārī

Sēdē piedalījās: Pauls Berkolds, Juris Buņķis, Inguna Galviņa, Valdis Ķeris, Diana Matura, Ivars Mičulis, Astra Moora, Valdis Pavlovskis, Biruta Šulca, Jānis Taube, Dziesma Tetere, Benita Trapse, Aija Zeltiņa-Kalniņa, Juris Zinbergs. Sēde sākās plkst. 3.00, dalībniekiem esot savās mājās un sazinoties tīmeklī.

1. 2020. gada 6. decembra valdes sēdes protokolu (protokols ievietots 2021. gada janvāra/februāra biļetenā) pieņēma bez labojumiem.

2. Biedrības priekšnieks ziņoja, ka Teodora Liliensšteina zīmētā Ziemsvētku apsveikuma kartīte, kuŗas teksta autori bija Ivars Mičulis un Dziesma Tetere, laikus izsūtīta. Viņš arī pieminēja, ka ALAs Kultūras nozares vadītāja Valda Grīnberga 16. janvārī rīkoja pārrunas ar filmas „Dvēseļu putenis” režisoru Dzintaru Dreiberģu, operātoru Valdi Celmiņu, producenti Ingu Praņevsku, komponisti Lolitu Ritmani, galvenās lomas tēlotāju Oto Brantevicu. Vairāki valdes locekļi pārrunas atzinīgi novērtēja, Paulu Berkoldu īpaši aizkustinājuši Oto Brantevica vārdi, ka viņš filmēšanas gaitā kļuvis par pārliecinātu Latvijas patriotu.

Iepriekšējā sēdē bija ieteikums biļetenu uz papīra vairs neiespiest, bet vairāku valdes locekļu viedoklis ir, ka biļetenā tiek atspoguļota biedrības vēsture, un gados vecāki biedrības biedri vēlas lasīt iespiestu biļetenu.

3. Kasieris Jānis Taube parādīja finansiālo pārskatu (pārskats pievienots protokolam). Ienākumi – 6 677 dolari, izdevumi – 11 065 dolari. Biedru nauda tiek maksāta gausi, un biedrības biedru skaits ir samazinājies.

4. DK LB biedru pilnsapulce pārcelta uz 2021. gada 25. aprīli.

5. Biedrības telpu remontdarbi pamazām turpinās. Projekta vadītājs – Dāvis Reins, dizainere – Benita Trapse. Benita Trapse pastāstīja, ka saņemts pasūtīnātais galds un trīs plaukti. Galds ir vieglāks, nekā iepriekšējais, ko aizsūtīja atpakaļ, to būs ērtāk pārvietot. Paredzēts iegādāties 10 biroja krēslus un 20 saliekamos, un sēdes dalībnieki lūdza izvēlēties krēslus, kuŗi īsā laikā neizjodzītos. Par bibliotēkas paplašināšanu, pievienojot blakustelpu, vēl notiek pārrunas ar nama valdi.

6. DK LB 70. gadu jubileja pārcelta uz 2021. gada oktobri.

7. Jauni karogi skatuvei un biedrības telpai no Latvijas vēl nav saņemti.

8. Biedrības statusa reģistrācija (Registry of charitable trusts) pamazām risinās. Ivars Mičulis stāstīja, ka grūti bijis dabūt informāciju no bankas par pēdējo sešu gadu ienākumiem un izdevumiem.

Saņemta šāda vēstule: *Thank you for the update. We will keep an eye out for the requested items in the mail in the coming days. Please allow 7-10 business days to process your documents. They will be processed in the order received. Please check the organization's record frequently for status updates. Unfortunately, the verification search page on our website is down for maintenance at this time. Once the maintenance is complete, you may view the organization's record history on our website at <http://rct.doj.ca.gov> under the registry search function. Enter your CT number (039159) in the State Charity Registration Number section, nothing else in the other input boxes, and it will pull up your file.*

Staff Services Analyst Brent Sorenson

9. Sēdē nolēma namā pie sienas novietot plakātu ar DK latviešu biedrības biedru vārdiem; biedru naudai jābūt samaksātai līdz 25. aprīlim. Patlaban tikai 75 biedri samaksājuši biedru naudu. Valdes locekļi nolēma izsūtīt vēstules pa pastu un arī elektroniski ar atgādinājumu samaksāt biedru naudu, aicinājumu iestāties biedrībā un to atbalstīt. Juris Zinbergs uzaicinājumu palīdzēs uzrakstīt un izsūtīt. (Biedru e-pasta adreses ir Dāvim Reinam un Ivaram Mičulim).

10. Jaunā gada pirmajā pusgadā paredzētie sarīkojumi: 1990. gada 4. maija atcere, 1941. gada 14. jūnijā uz Sibīriju aizvesto piemiņas sarīkojums; Jāņu svinības.

Ivars Mičulis atgādināja, ka pērn Dziesmai Teterei labi izdevās Baltā galdauta svētki, pieminot 1990. gada 4. maiju, kad toreizējā Augstākā padome pieņēma deklarāciju par Latvijas Republikas neatkarības atjaunošanu. Šogad svētkus rīkot pieteicās Pauls Berkolds, Dziesma Tetere un Juris Zinbergs.

Pieminēt 1941. gada 14. jūnijā uz Sibīriju aizvestos nolēma dievkalpojumā kopā ar draudzi.

Nav vēl zināms, vai būs iespējams svinēt Jāņus klātienē. Ja nevarēs, tiks veidoti Jāņu videoieraksti, kam varēs iesūtīt attēlus.

11. Dziesma Tetere paziņoja, ka nodibināta jauna amatieņu teātra kopa ar nosaukumu „Holivudas Kofēris”. Patlaban archīvos tiek meklētas un apkopotas ziņas par Losandželosā agrāk iestudētajām teātra izrādēm un dziesmuspēlēm latviešu valodā. Piedalīties teātra izrādēs pieteikušies seši dalībnieki, aicināti un gaidīti vēl citi.

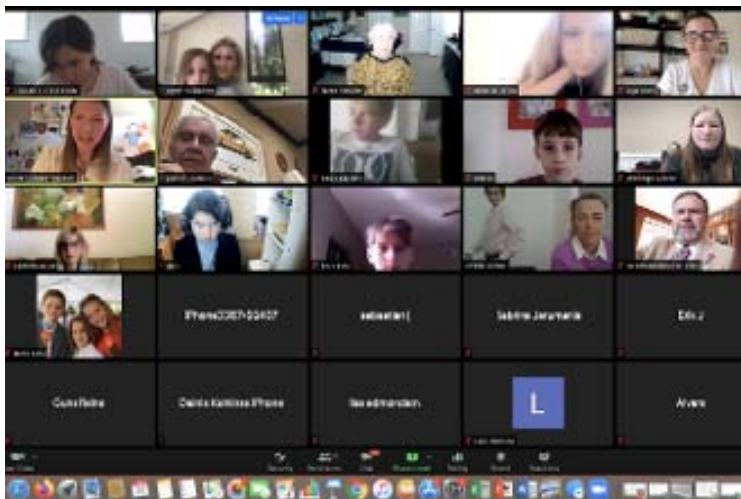
Aija Zeltiņa-Kalniņa paziņoja par Draudzīgā aicinājuma sarīkojumu latviešu skolā 31. janvārī plkst. 10.00.

Sēdi vadīja Ivars Mičulis
Protokolēja Astra Moora

Draudzīgā aicinājuma atceres sarīkojums „Manas gaišās bērnu dienas” Losandželosas latviešu skolā

*Mazi bērni, mazi bērni, / Mazu bērnu valodiņa:
Sasēduši saulītē, / Kā strazdiņi užināja.*

Tautasdziesma

Losandželosas latviešu skolas saime 31. janvārī virtuālajā Zoom platformā atcerējās Draudzīgo aicinājumu, ko pirms 86 gadiem dibināja Latvijas valsts vadītājs Kārlis Ulmanis, 1935. gada 28. janvārī aicinot nesveikt viņu vārdadienā, bet gan katram atcerēties savu pirmo skolu: „Dāvināsim grāmatas, gleznas, mākslas darbus, palīdzēsim katrs savai vecajai skolai tikt pie laba mūzikas instrumenta.”

Losandželosas latviešu skolas Draudzīgā aicinājuma temats šogad bija „Manas gaišās bērnu dienas”. Skolas audzēkņi bija aicināti deklamēt tematam atbilstošu tautasdziesmu, dalīties ar kādu no savām gaišām atmiņām, to atceroties un pastāstot. Jaunāko klašu audzēkņi bija aicināti pastāstīt par savu mīļāko rotaļlietu vai grāmatu.

Vēl viens uzdevums skolas audzēkņiem bija uzzīmēt vai izkrāsot zīmējumu ar viras šķīvi, tā norādot, kas ir viņa mīļākā vira. Kādēļ tā? Tādēļ, ka parasti pēc Draudzīgā aicinājuma sarīkojuma skolas saime un viesi bija ieraduši mieloties ar kādu no labvēļu pagatavotajām virām. Šogad, kad darbojamies attālināti, katra ģimene mājās bija aicināta pagatavot viru, ar ko mieloties pēc sarīkojuma, taču visi viru krāsainie attēli sarīkojuma laikā bija aplūkojami datora ekrānā, kopā ar skolotāju un audzēkņu bērnības fotogrāfijām. Un arī tādēļ, lai bērni varētu radoši izpausties, mājās parunāt par virām, varbūt pat palīdzot vecākiem tās pagatavot un turpināt tradicionālo mielošanos Draudzīgā aicinājuma sarīkojuma dienā, kaut arī attālināti.

Skolas pārzine Aija Kīna un mācību pārzine Sanita Šūmane-Karami teica īsus ievadvārdus, pēc tiem ar

savas bērnības atmiņu dalījās deju un bērnudārza skolotāja Kristīne Urena, kā arī bērnudārza, sagatavošanas un pirmās klases audzēkņi, pavisam 11 bērni, kuŗu vidū bija arī divi Sandiego latviešu skolas skolēni. Jaunākie bērni bija godam sagatavojušies, un gan tautasdziesmas, gan stāstījumi raiti sekoja cits citam. Šeit īpaši jāpateicas jaunāko skolēnu vecākiem, bez kuŗu atbalsta un lielās palīdzības šāds skolas sarīkojums nebūtu iedomājams: bērnus skubināt laikus gatavoties sarīkojumam, nosūtīt nepieciešamo, mudināt bērnus būt drosmīgiem. Ieslēgt mikrofonu un runāt vai dziedāt īstajā brīdī nereti nemaz nav tik vienkārši! Paldies vecākiem par uzņēmību un ieguldīto laiku un darbu!

Pēc jaunāko audzēkņu priekšnesumiem īsas un sirsnīgas uzrunas teica apsveicēji. Dienvidkalifornijas latviešu biedrības priekšnieks Ivars Mičulis atgādināja, ka „grāmata dzīvo, ja to lasa” un paziņoja par 500 dolaru DK LB ziedojumu skolai grāmatu iegādei.

Daugavas Vanagu DK apvienības priekšnieks Teodors Lilienšteins apsveicot skolas saimi, teica, ka Holivudas bibliotēka, kuŗā bieži iegriežas, gandrīz jau gadu ir slēgta kovidvīrusa dēļ. Viņš atgādināja Latvijas valsts ministru prezidenta Kārļa Ulmaņa vārdus, ka grāmatas ir cilvēku sirsnīgākais un uzticamākais draugs un palīgs. Teodors Lilienšteins paziņoja par DV DK apvienības gadskārtējo finansiālo atbalstu skolai, 500 dolaru ziedojumu, un novēlēja labas sekmes un veiksmi skolēniem un skolotājiem. DV apvienība ik gadu piešķir arī stipendijas jauniešiem, kuŗi vasarā vēlas mācīties skolā vai nometnē Gaŗezerā un Kursā.

Dienvidkalifornijas latviešu ev. lut. draudzes priekšniece Tamāra Rūse, sveicot skolas saimi, citēja fragmentu no Raiņa dzejoļa „Grāmata” un, aicinot jauniešus lasīt grāmatas, no draudzes ziedoja skolai 100 dolaru.

Liels paldies organizācijām par dāsno atbalstu skolai – tas lieti noderēs un ir no sirds novērtēts!

Sarīkojuma turpinājumā bija iespēja noklausīties skolotājas 4./5. klases (skolotāja Inese Sviķkalne) trīs audzēkņu priekšnesumus; 6./8. klases (skolotāja Aija Zeltiņa-Kalniņa) pieci audzēkņi un Valodas klases (skolotājas Ingrīda Dženningsas) septiņi audzēkņi dalījās ar dažādiem atmiņu stāstiem. Varēja just audzēkņu entuziasmu un vēlmi dalīties ar savām atmiņām. Skolotājas un skolēni bija ieguldījuši daudz laika un pamatīgi piestrādājuši. Skaistā valoda piesaistīja uzmanību, īpaši, ja tika parādīta arī kāda fotogrāfija.

Sarīkojuma beigās atvadoties, visi cits citam novēlēja labu apetīti, jo katru skolas saimes ģimeni pusdienu

mielastā gaidīja iepriekš pagatavotā vira: frikadeļu, skābeņu, tomātu, brokoļu, pupiņu vai kāda cita...

Šogad liecības par rudens sēmeštri skolēniem netika izsniegtas, bet, paturot prātā grāmatu dāvinājuma nozīmi Draudzīgajā aicinājumā, grāmatas no Latvijas ir iepirktas, un sūtījums ir ceļā. Bērnu grāmatu autore Evijas Gulbes un mākslinieces Lauras Lošinas grāmatu serijas „Koko un Riko” izdevumi audzēkņiem sagādās iespēju iepazīties ar šīs serijas varoņiem un sākt gatavoties virtuālās satikšanās reizei ar pašu autori un mākslinieces pēc Aijas Zeltiņas-Kalniņas ierosinājuma un viņas vadībā š. g. 7. martā.

Lai biļetena lasītāji gūtu labāku ieskatu par jauniešu

stāstīto, esam nolēmuši publicēt skolas audzēkņu atmiņu stāstus (ar viņu atļauju). Šoreiz piedāvājam iepazīties ar Ingridas Dženningsas Valodas klases audzēkņu stāstījumu, un nākamo mēnešu izdevumos ievietosim 4./5. klases (skolotāja Inese Sviķkalne) un 6./8. klases (skolotāja Aija Zeltiņa-Kalniņa) audzēkņu atmiņu stāstus un viru zīmējumus.

Draudzīgā aicinājuma sarīkojumu virtuālajā vidē varēja noskatīties visa latviešu sabiedrība, un paldies visiem, kuri tajā piedalījās, dzīvoja līdzī un sarīkojumu atbalstīja!

Losandželosas latviešu skolas mācību pārzine
Sanita Šūmane-Karami

Bērnudārza, sagatavošanas un 1. klases audzēkņu zīmējumi

Vecāko klašu audzēkņu zīmējumu izstāde būs apskatāma aprīļa izdevumā: var jau sākt minēt, kāda ir viņu iecienītākā vira!

Valodas klases audzēkņu stāsti

Aidans Džennings (Aidan Jennings)

Mana jaukākā bērnības atmiņa ir mūsu ģimenes jūras brauciens ar kompanijas *Disney Cruises* kuģi.

Mēs tik jautri pavadījām laiku! Iepazinājos ar vairākiem citiem ceļotājiem, ar kuriem piedalījos interesantos piedzīvojumos.

Man ļoti patika ceļot kopā ar ģimeni un iespēja ceļojuma laikā būt dīdžejam!

vojums. Man ļoti patika lasīt melnās un sarkanās jāņogas. Puikām un meitenēm bija ogu lasīšanas konkurss. Neatceros, kas uzvarēja, bet mēs jautri pavadījām laiku un pēc tam ēdām ogas.

Sebastians Jerumanis

Man bija pieci gadi, un māmiņa mājās uz galda bija atstājusi atvērtu kosmētikas piederumu somiņu. Viņa gāja uz tualeti un aizmirsa to aizvērt. Es piegāju pie somiņas, izņēmu lūpu krāsu un izberzēju to pa visu seju. Tad gāju uz tualeti, paskatījos uz māmiņu, un viņa sāka smieties. Kad tētis redzēja manu seju, viņš jautāja: „Ko šis mazais bērns dara?”

Emmets Džennings (Emmett Jennings)

Šis ir Flufijs (Fluffy). Es laimēju viņu konkursā bērnu dārzā, jo savā klasē biju izlasījis visvairāk grāmatu. Viņu ieguvīš laimestā, es biju priecīgs un pārsteigts. Tagad katru nakti viņš guļ man līdās.

Atis Strobels

Man spilgtā atmiņā palikusi diena, kad man ierādīja atsevišķu istabu. Man bija astoņi vai deviņi gadi. Istabā vajadzēja ienest mēbeles, tās bija ļoti smagas, bet es visu paveicu, un istaba bija gatava lietošanai. Es tur netraucēti varēju gulēt, mācīties, spēlēt videospēles. Man ļoti patika mana pirmā istaba, tā bija klusa. Es arī dabūju televizoru, lai varētu skatīties raidījumu. Biju ļoti sajūsmināts, ka beidzot man ir pašam sava istaba un varu darīt ar visu, kas tur atrodas, ko vien vēlos.

Laila Dženninga (Laila Jennings)

Nekad neaizmirsīšu dienu, kad dabūjām mūsu suni Pipinu (Pippin). Kad viņu satikām, viņu sauca Billijs (Billy). Mēs viņam tūlīt iepatikāmies, un pēkšņi viņš pieskrēja pie mana brāļa Emmeta un pagrūda viņu, tā ka viņš nokrita. Mēs visi smējāmies un izjutām dziļu mīlestību.

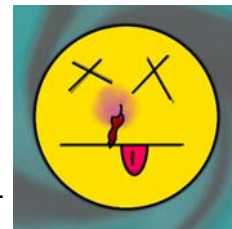
Katrina Strobele

Pirmo reizi, kad braucām uz Latviju, mēs apciemojām vecmāmiņas māšīcu. Galvenais brauciena iemesls bija satikt mūsu radus. Viņi dzīvo uz laukiem, apmēram divu stundu brauciena attālumā no Rīgas. Laukos es iepazinājos ar mīlīgu kaķi, diemžēl viņas mazie kaķēni bija miruši. Tur bija arī dusmīgas vistas, kas mēģināja mums ieknābt. Es sadraudzējos ar vienu meiteni. Man tas bija nepieredzēts un patīkams piedzī-

Sabrina Jerumane

Reiz pie mums ciemos atnāca māmiņas draudzene ar meitām Samantu un Fionu. Mēs visi bijām labi draugi. Manam brālim Sebastianam bija astoņi gadi, Fiona tikai divus mēnešus par viņu jaunāka. Man bija seši gadi, Samantai – četri. Mēs rotaļājāmies, un mans brālis mūs, visas trīs meitenes, uz piecām minūtēm ieslēdza skapī. Kad viņš mūs izlaida, mēs skrējām, cik ātri vien varējām un nogāzām Sebastianu zemē. Mēs ar Fionu turējām Sebastiana kājas un rokas. Pienāca mazā Samanta un ļoti stipri iesita viņam pa degunu, tā ka tas sāka asiņot. Viņš pieskrēja pie māmiņas un raudāja. Māmiņa jautāja, kas notika, un mēs viņai pastāstījām, ka mazā Samanta iesita Sebastianam pa degunu. Mēs redzējām, ka vecāki cenšas nesmierties. Viņi bija tik pārsteigti par Samantas nodarījumu, ka mēs nemaz netikām sodītas.

Maltīte mājās pēc sarīkojuma – cik garšīgi!

Jerumaņu ģimene

Strobelu ģimene

Helmuts un Hugo Sviksi

Kristīne Menvielle

Māra Kīna

Annabella Orozko

Ineses Sviķkalnes gatavotā vira

Ingrīdas Dženningsas virums

Kristofers un Mārtiņš Karami

Aijas Zeltiņas-Kalniņas klātais galds

Atsauksmes par sarīkojumu

Man bija prieks piedalīties Draudzīgā aicinājumā un noklausīties, kā latviešu skolas skolotāji un bērni lasīja latviešu tautasdziesmas, dalījās ar mīļāko bērnības atmiņu, rādīja bērnības attēlus un mīļākās viras zīmējumus. Bērni, vecāki un skolotāji bija ieguldījuši daudz laika un darba. Visas skolas ģimenes bija lūgtas izvērtēt viru, ar ko mīlojās pēc sarīkojuma. Man pēc tam bija jāpadomā, kāda ir mana mīļākā vira? Aukstā vira, skābeņu vira, tomātu vira vai frikadeļu vira? Es pievienošos vairākumam. Mana mīļākā ir frikadeļu vira. Paldies latviešu skolas saimei par omas un apetītes uzlabošanu!

Dienvidkalifornijas latviešu ev. lut. draudzes priekšniece **Tamāra Rūse**

Gribēju pateikt, ka mums bija liels prieks pieslēgties un skatīties Draudzīgā aicinājuma sarīkojumu, īpaši manas mātes mātai Almai Mednei (viņai ir 95 gadi, agrāk viņa dzīvoja Bostonā, bet tagad kopā ar mums). Jauki redzēt, ka skolā ir daudz bērnu un ka skolu vada uzņēmīgi skolotāji!

Dace Dābola-Reimane

Esam tagad vientuļi un ierobežoti, taču skatoties uz mūsu brašajiem skolēniem Draudzīgā aicinājuma sarīkojumā Zoom tūlīt kļuva jautrāks prāts! Jāteic, ka noslaucīju arī dažas asaras... Man bija četri gadi, kad mūsu ģimene 1944. gadā bēga uz Vāciju, es stiepu mugursomiņu ar grāmatām un lācīti Bruderi aiz ķepiņas. Tad un tagad balsoju par skābeņu viru – tā ir visgardākā! Liels paldies visiem!

Lisa Edmondson

Esmu ļoti priecīga, ka man bija iespēja pieslēgties Losandželosas latviešu skolas virtuālajam Draudzīgā aicinājuma sarīkojumam. Tas bija labi organizēts, ritēja raiti un interesanti. Bērnu un skolotāju bērnības atmiņas vijās ar tautasdziesmām, un visas klases tika pie vārda. Bija jauki vērot bērnu prieku un lepnumu par padarīto darbu.

Biruta Šulca

Losandželosas latviešu skolas skolotāja – tas skan lepmi!

Gaidot Losandželosas latviešu skolas 70. gadu jubileju, tika aizsākta rakstu serija par skolas skolotājiem. Šoreiz – mūzikas un Valodas klases skolotājas Ingridas Dženningsas (Ingrid Jennings) stāsts.

Dženningsu ģimene – māmiņa Ingrīda, bērni Laila, Emmets un Aidans, tētis Brendans Džennings

Esmu ļoti sajūsmināta, ka ar Valodas klasi strādāju jau piekto gadu!

Es uzaugu Indianapolē, Indianas pavalstī, un mācījos Indianapolē latviešu skolā. Vasaras pavadīju Gaņzerā, vispirms bērnu nometnē. Esmu absolvējusi Gaņzera Vasaras vidusskolu. Iestājos Ohaijo pavalsts Sinsinati pilsētas Ksavjēra universitātē (*Xavier University*) un to absolvēju ar izglītību Montessori pädagoģijā un mūzikā. Pirms pārcelšanās uz dzīvi Kalifornijā dzīvoju Čikāgā, Ilinojas pavalstī, kur desmit gadus vadīju Čikāgas Ciānas draudzes kori. Man bijis gods būt virsdiriģentei Dziesmu svētkos 2007. gadā Indianapolē un 2012. gadā Milvokos. Mūsu ģimene 2014. gadā pārcēlās no Čikāgas uz Dienvidpasadenu. Kalifornijā tagad strādāju par Nacionālā Bērnu koŗa (National Children's Chorus) grāmatvedi. Losandželosas latviešu skolā 2015. gadā sāku strādāt par dziedāšanas palīgskolotāju, taču redzot nepieciešamību skolā izveidot latviešu valodas apguves klasi skolēniem, kuŗi latviski brīvi nerunā, 2016. gadā es tādu izveidoju, un mūsu skolā tā ir Valodas klase. Esmu priecīga, ka varu darboties Losandželosas latviešu skolā un tādējādi arī būt iesaistīta pārējo latviešu sabiedrībā šeit, Amerikas rietumkrastā. Tas ir bijis brīnišķīgi!

Darbs Valodas klasē

Šis Valodas klasei ir bijis savādāks un reizē arī jauku brīžu pildīts gads. No pagājušā gada marta sākuma mēs esam tikušies virtuālajā Zoom platformā gandrīz katru nedēļu. Šogad mūsu klasē ir septiņi skolēni, un šī gada mācībās galveno uzmanību pievēršam lasīšanai un izpratnei, rakstīšanas iemaņām, kā arī sarunvalodas paplašināšanai. Valodas klases audzēkņi ir bijuši ļoti motivēti un neatlaidīgi turpina mācības par spīti tam, ka šogad nevaram satikties un strādāt kopā klātienē. Es ļoti lepojos ar savu skolēnu progresu un sasniegumiem latviešu valodas apguvē!

Valodas klases pirmais, 2016./2017. mācību gads

Atsauksmes par skolotāju Ingrīdu Dženningsu

Pazīstu Ingrīdu kopš mūsu bērnības dienām Gaŗezerā. Biju ļoti priecīga, kad pēc pārcelšanās uz Losandželosu uzzināju, ka Ingrīda strādā Losandželosas latviešu skolā par Valodas klases skolotāju.

Ingrīda ir ne tikai vienreizēja skolotāja, bet arī izcila koŗa vadītāja. Šogad, kad uzņemos skolas pārzines darbu, Ingrīda mani iepazīstināja ar valodas klases mācību materiāliem. Uzzināju, ka viņa bieži zvana savai māmiņai Viskonsinā un lūdŗz ieteikt, kādus mācību materiālu lietot un kā labāk vadīt stundas. Ingrīda, paldies par tavu ieguldījumu mūsu skolā!

**Losandželosa latviešu skolas pārzine
Aija Kīna**

Domājot par skolotāju Ingrīdu Dženningsu, nāk prātā teiciens „klusie ūdeņi ir tie dziļākie”. Tie, kuŗi dzirdējuši viņu dziedam, spēlējam kokli vai vadot skolas audzēkņus kopīgā dziesmā, tūlīt saprot, kas tajos dziļajos ūdeņos slēpjas – mīlestība uz mūziku, latviešu valodu un kultūru, neatlaidība un pacietība darbā ar skolēniem. Skolotāja Ingrīda ir daudzus gadus cītīgi un neatlaidīgi strādājusi ar savas klases audzēkņiem, un viņas mīlestība uz šo darbu ir nesusi augļus, ko nevarēja nepamanīt šogad Draudzīgā aicinājuma sarīkojumā. Vecāko klaŗu skolēni bija sagatavojuŗi stāstus par kādu zīmīgu notikumu savā bērnībā vai skolas gaitās. Biju patiesi priecīga un lepna, klausoties skolotājas Ingrīdas klases audzēkņu stāstījumus, tie bija ļoti interesanti!

Pagājuŗā gada pavasarī ar apbrīnu vēroju, cik ātri pandēmijas apstākļos viņa pielāgojās notiekoŗajam un pārgāja uz tālmācību un cik veiksmīgi viņas skolēni turpināja mācības. Losandželosa latviešu skolas saime var patiesi lepoties, ka skolotāja Ingrīda, vai kā viņu visi mīļi dēvē – Ingi – ir kopā ar mums un priecē mūs ar dziesmu, ar labu vārdu un darba mīlestību.

Inese Sviķkalne

Ingrīda ir brīniŗķīga skolotāja. Viņa ziedoŗusi daudz laika un nesavtīgi veicina latvieŗu skolas izaugsmi. Viņas Valodas klasē ir daudz skolēnu, tostarp viņas bērni, un zināms, ka pašas bērnus ir grūtāk mācīt. Es apbrīnoju viņas spējas ne tikai tikt galā ar šo klasi, bet veicināt šo bērnu latvieŗu valodas prasmi. Papildus valodas klases skolotājas amatam Ingrīda ir arī dziedāŗanas skolotāja visai latvieŗu skolai. Viņa spēj iesaistīt un aizraut skolēnus gan ar tautasdziesmām un ziņģēm, gan arī ar mūsdienu latvieŗu mūziķu dziesmām. Mēs pat nevarētu saskaitīt, cik priekŗnesumus Ingrīda ir sagatavoŗusi baznīcas, skolas, nama un biedrības sarīkojumiem. Par savu darbu un netalaidību viņa ir pelnījusi vislielāko pateicību.

Kristīne Urena

Kad domāju par Ingrīdu, man jāteic, ka es viņu apbrīnoju! Apbrīnoju viņas uzņēmību – viņa atbrauca uz latvieŗu skolu reizēs, kad viņas bērni nevarēja ierasties slimības dēļ. Viņa vienmēr bija priecīga un gatava un mācīt skolēnus, pat tad, kad pati neŗutās labi.

Visvairāk apbrīnoju viņas pacietību. Valodas klasē un dziedāŗšanas stundās ir daŗāda vecuma skolēni ar ļoti atŗķirīgu valodas līmeni, un Ingrīda spēj ar visiem sadarboties un pielāgoties.

Man bija liels prieks ar viņu trīs gadus sadarboties, un Ingrīda arī man iemācīja pacietību un uzņēmību.

Aija Reimane

Ingrīda Brugmane Dženningsa jeb Ingi ir ļoti talantīga un daudzpusīga Losandželosas latviešu skolas skolotāja. Ingrīda vienmēr bijusi ļoti patstāvīga, atbildīga un mērķtiecīga savā darbā ar Valodas klases skolēniem. Tas bija liels atbalsts man, kad biju mācību pārzine. Skolotāja Ingi bieži apmeklēja ALAs skolotāju kursus, viņa arī reaģēja uz pandēmijas ierobežojumiem pērnā gada pavasarī un pirmā latviešu skolā uzsāka virtuālās mācību stundas Valodas klasei.

No iepriekšējiem gadiem gan maziem, gan lieliem bērniem ir jaukas atmiņas par skolotājas Ingrīdas saldumiņu atlīdzību par labi paveiktu darbu stundās. Kāds saldumiņš tika arī vecākiem un skolotājiem.

Paldies skolotājai Ingrīdai par ieguldīto laiku un milzīgo darbu, mācot Valodas klases skolēnus, vadot skolas kori, sagatavojot skolas un ārpuskolas priekšnesumus; paldies par palīdzību skolas sarīkojumos, spēlējot vijoli vai kokli un sagatavojot dziesmu lapiņas; par palīdzību Diānai Zaķei uzraudzīt „Mazā Pērkonīša” dejojājus dziesmu svētkos Baltimorā 2017. gadā, kā arī par gardajiem spēka pīrādziņiem Ziemsvētkos un šokolādes oliņām un zaķīšiem, sagaidot Lieldienas!

Sveiksim skolotāju Ingrīdu ar gaidāmo pirmo Valodas klases audzēkņu izlaidumu Losandželosas latviešu skolā šogad maijā. Paldies!

Aija Zeltiņa-Kalniņa

Tiklīdz iesaistījos Losandželosas latviešu skolas dzīvē, redzēju, ka mana dēla mūzikas skolotāja Ingrīda ir ļoti organizēta. Dziesmu teksti mūzikas nodarbībām vienmēr laikus sagatavoti un sarakstīti uz lapām, sarīkojumos allaž iekārtota kārtība: kad un kur skolēni uzies, stāvēs, gaidīs, ko dziedās un kādā secībā – Ingrīdai nešaubīgi ir skaidrs, kur būs trīs gadus vecais bērns un kur pusaudzis. Sapratu, ka Ingrīdai darbs ar bērniem un mūzika ir sirdslieta. Es biju arī patīkami pārsteigta un pat mazliet izbrīnīta, cik prasmīgi Ingrīda mainīja savas lomas: te viņa diriģē skolēnu kori, mirkli vēlāk spēlē vijoli kopā ar citiem mūziķiem vai kokli ar saviem bērniem, tulko Valodas klases audzēkņiem, kuŗi sasēdušies ap viņu sarīkojuma laikā, un spēj palīdzēt visur, kur nepieciešams bez kādiem iebildumiem. Nekad neesmu dzirdējusi Ingrīdu sūdzamies, viņa ātri pielāgojas jauniem apstākļiem. Tiklīdz satikšanās skolas telpās bija aizliegta, bez īpašas vilcināšanās viņa ar Valodas klasi sāka virtuālās nodarbības Zoom platformā.

Esmu pārliecinājusies, cik radoša Ingrīda ir darbā ar Valodas klasi – atceros viņas audzēkņu veidotās Latvijas kontūras un kartes no pupiņām un citām dabas veltēm. Ingrīda ir ļoti sirsnīga, draudzīga, pretimnākoša un ļoti, ļoti pacietīga – gaišs cilvēks ar vēlmi un spējām darbo-

**Ingrīda Dženningsa ar bērniem
Dziesmu svētkos Baltimorā**

ties latviešu skolā un ieinteresēt jauniešus apgūt latviešu valodu un kultūru. Paldies Tev, Ingrīda, par devumu mūsu bērniem!

**Losandželosas latviešu skolas mācību pārzine
Sanita Šūmane-Karami**

Cienījamie vecāki!

Mēs vēlētos atgādināt, ka tādi maģiskie vārdi kā, piemēram, „labdien”, „lūdzu”, „paldies” un „piedodiet” tiek pirmo reizi iepazīti mājās. Tieši mājās bērni mācās būt godīgi, precīzi, pieklājīgi, pacietīgi izturēties pret citiem, cienīt vecākus un skolotājus. Tieši mājās viņi mācās būt akurāti, nerunāt ar pilnu muti un nevajadzīgo izmest atkritumu kastē. Mājās viņi mācās būt organizēti, parūpēties par savām mantām un neaiztikt svešu mantu. Mājās viņi apgūst vārdu krājumu, ko lieto starp saviem līdzaudžiem. Skolā mēs mācām viņiem valodas, matemātiku, vēsturi, fiziku utt., un vecāku audzināšanu mēs tikai nostiprinām, nevis aizstājam.

Ar cieņu, skolotāji
(Izraksts no Facebook)

Anita Mellepe

ANŠLAVA EGLIŠA KALNU GRĒDA jeb grāmata bez pievienotās vērtības

Kad aiz loga puteņo...

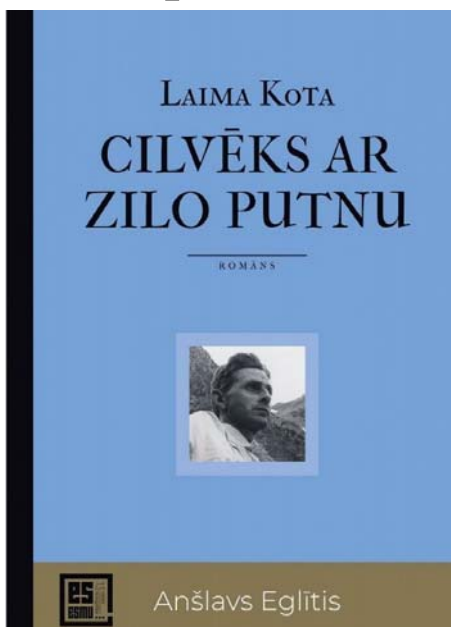
Kad rakstu šo ievadu pārdomām par Laimas Kotas darbu „Cilvēks ar zilo putnu”, aiz loga puteņo. Varu iztēloties – par tādu dienu dzimtenē rakstnieks Anšlavs Eglītis un dzīvesbiedre māksliniece Veronika Janelsiņa atdotu pat gadu. Rakstnieks esot vēlējies, lai viņa pelnus izkaisa kalnos, izsaku minējumu – tieši sniegājos. Lai pelēkās pārslas smailēs savirpuļotu dejā ar dzīvo un tīro sniegu... Kāda ir patiesība? Par to esmu dzirdējusi izsakāmiem vien Zigmundu Skujiņu:

„Kur glabājas Anšlava Eglīša pelni, tā arī nav zināms. Bet zemesgrāmatā viņš ierakstīts pie mums. Un tādā pamatīgā,

no Latvijas granīta. Kopā ar citiem Eglīšu ģimenes un radnieku Frickausu pārstāvjiem. Ja gribat atrast, tad atcerieties – Meža kapos, Poruka kalniņa pakājē iepretim plašajai Čakstes alejai.” Šobrīd arī pār pieminēto aleju krīt sniegi, to nav grūti iedomāties...

Kad 1990. gadā mani apbūra Mihaila Kublinska iestudētie „Bezkaunīgie vēči”, teātrāļu aprindās šalkoja uztraukums – vai tik uzvedums patiks Anšlavam pašam?!... Man šķita – šo lugu nemaz labāk nevar iestudēt, jo galvenajās lomās: Alfrēds Jaunušans, Kārlis Sebris, Jānis Kubilis, Velta Līne un Elza Radziņa. Arī Juris Līsners un Ilze Rūdolfa (tolaik „jaunie”), un Uldis Anže (tolaik „topošais”). Uz skatuves redzētais sirdī iestaroja smeldzīgu apliecinājumu – trimdinieki ilgojas pēc Latvijas un mēs – pēc viņiem.

Degu nepacietībā jauno, seriāļā „*Es esmu...*” pieteikto romānu par Anšlavu Eglīti izlasīt pēc iespējas ātrāk un, par to, pat vāku vēl neredzējusi, priekā apsolījos dalīties ar *Dienvīdkalifornijas Latviešu Informācijas Biļetena* lasītājiem. Tautiešus, kuŗu garīgajā īpašumā ir gan grāmatas ar Eglīša autografiem, gan sarunas un rokasspiedieni, esmu apskaudusi un apskaužu joprojām. Tagad, kad *covid* aplenkums skāris pat grāmatveikalus, īpaši papūlējos, lai jauno grāmatu turētu rokās pēc iespējas ātrāk. Protams, biju nobažījiesies, ka rakstītāja ir tieši Laima Kota – rakstniece ar vieglu spalvu, bet drosmi iemiesoties jebkuŗā dokumentārā tēlā, turklāt

durvis uz viņu guļamistabām atsitot ar kāju.

„*Viegli lasāma valoda nebūt nenozīmē, ka arī saturam jābūt „vieglam”*”, tā teicis Eglītis pats.

Neesmu paspējusi izlasīt pilnīgi visas Anšlava Eglīša grāmatas, neesmu arī pārlasījusi tās, kuŗu pēdējo lappusi aizšķirot, sev nosolījos lasīt. Šīs grāmatas manā plauktā atceļojušas galvenokārt no Kalifornijas, arī „Pansija pilī”, ko esmu „deklarējusi” ceļasomā iespējamā pārbraucienā uz Mēnesi. Inciema „Pils” man kļuvusi par rēgulāru svētceļojuma galamērķi, it sevišķi, ja līdzbraucējos apvārdots kāds labticīgais lasītājs, kuŗš par Eglīti zina mazāk nekā es. Kāpēc

tāda pieķeršanās Eglīša daiļdarbiem un tēlam? Viņa grāmatās atrodams tieši tas, pēc kā es ilgojos: krāsaini personāži uz konkrēta laikmeta fona, skatīti un aprakstīti ar drastisku cilvēkmīlošu humoru. Un protams – sulīgā valoda, tās krāsainais plūdums ir atkal un atkal izgaršojams.

2017. gadā, pateicoties Norai Mičulei un Astrai Moorai, Kalifornijā laimējās redzēt arī Eglīšu namu Pasifika Palisādēs. Iegājām tur ar aizmuru elpu. Tagadējā saimniece Merila Gīlere (Meral Güler) arī ir māksliniece, tikai bez eļļas krāsu un terpentīna oreola, viņa mākslu rada datorprogrammās. Nams piedzīvojis pārveidojumus, bet virtuve esot palikusi praktiski tāda pati. (Varu secināt – iepriekšējie saimnieki šo telpu ar pārcentīgu ēst gatavošanu nav nobružājuši un griestus nokūpinājuši. Arī ēkas cēli vienkāršais izskats apliecina – cik ļoti, ļoti garīgi cilvēki te mituši.) Ceļabiedrenēm neredzot, lai par mani nesmejas, dārzā no citronkoka noplūcu vissīkāko zariņu ar mazu aizkaltušu auglīti un auto stāvvietā uzlasīju sauju sīku akmentiņu. Šie dārgumi mazā „zelta kastītē” rakstot man ir acu priekšā.

Visus labākos vārdus rakstnieks jau ir pateicis

Cilvēku (vai rakstnieku) dievināt noteikti ir daudz vieglāk nekā par viņu uzrakstīt grāmatu. Es uz Eglīša daiļradi joprojām skatos kā sajūsmināta ģimnaziste, tālab esmu pateicīga mūsu literatūras pētniekiem, kuŗi viņa daiļradi pret pavieglām interpretācijām līdz šim pratuši nosargāt. Taču „projektu literatūra un māksla”

robežām pārkāpj ar augsti paceltu galvu – jebkuŗu klasisko darbu šodien var pārveidot līdz nepazīšanai, var izspiest kā citronu un... Anšlavs mani mierina: *...ap sekmīgu autoru allaŗ saklūp aŗentu un starpnieku bars.*

Reklāmas tekstos dzirdēju, ka Laima Kota atradusi neaprakstītu un neizpētītu Eglīŗu pāŗa dzīves periodu. Pirmās lapaspuses grāmatā „Cilvēks ar zilo putnu” tieŗām ieintriŗē – mazajā ŗvābu ciemā ierodas sveŗinieku pāŗis ar noslēpumainu saini. Bēŗļus un viŗu mantību vietējie nopēta kā rentgena staros: „*Zīda filcs, zilsvītrota vadmala, angļu vadmala, sasodīts, kur tādu var raut ŗajos laikos? Mētelis no kamieŗvilnas, karakulādas apkakle, mazliet apsvilusi. Karakuls paliek karakuls, smalks paliek smalks. Cūkādas cimdi, sapucēŗuŗies teiŗfingenieŗi novērtēŗa ŗurp nākuŗos ar profesionāliem tekstiŗiju pazinēŗu skatieniem. (..) Nācēŗjiem mugurā visas drānas bija labas, pat elegantas, bet vecas. Pagruzdēŗusi godība, kādreiz tās bija pieredzēŗuŗas spoŗākus laiku. Bet kam tagad vieŗli?*”

Taŗu – jo dziŗāk grāmatā, jo vairāk jāmulst – kā tad tā? – viss jau ir lasīts... Atveru pēcvārdus: „*Par sevi un dzimtu Anŗlavs Eglīŗis ir rakstījis visai daudz un ar patiku, it īpaŗi par zēnības, pusaudŗa gadiem, bet laiks līdz Otrajam pasaules kaŗam iedvesmojis daiŗdarbiem, kas viŗu paŗu padara slavenu. Tāpēc, gluŗi vai izcīnot tiesības rakstīt romānu par Eglīŗi, bija skaidrs, ka otrreiz pāŗrakstīt, ko autors par sevi stāsta, diez vai būs*

**Anŗlavs Eglīŗis un Veronika Janelsiŗa
Vācijā 1950. gadā**

interesanti un lietderīgi – visus labākos vārdus rakstnieks jau ir pateicis (pavītrojums mans – A.M.). Tieŗi tāpat varētu secināt, palasot Eglīŗa vēstījumuŗ par dzīvi Amerikā: kā viŗŗ ar tuviem draugiem devies kalnos, kā strādājis ŗur un tur, kā ticies ar dažādiem latvieŗiem, kā spēlējis teātri, sēdējis tiesās, kā intervējis Holivudas slavenības. Viss lasāms Eglīŗa romānos, kas vienlaikus ir paplaŗināta biogrāŗija.”

Vai tieŗām Autore nav pamanījusi, ka pati nemiŗīgi pāŗraksta Eglīŗa darbus (it seviŗķi stāstu krāŗumu „ŗvābu kapriŗo”), dāŗni piejaucot vien citākus no *dīpīŗu* laika preses izdevumiem. (Ar tādiem paŗiem panākumiem jebkuŗŗ var paņemt, teiksim, Zigmunda Skuŗiŗa „Miesas krāŗas domino”, sagraizīt gabalos, pāŗcelt dialogos, bagātināt ar interviju lauskām un nosaukt par jaunradītu romānu! Laikam jau profesors Gunāŗs Bībers manai paaudzei mācījis nepareizu priekŗstatu par labu literāturu?!)

Laima Kota pat viszēŗīgi apgalvo, ka Eglīŗis ir aizmirsts rakstnieks un viŗa uzņēmusies gandrīz misiju ŗo situāciju glābt... Eglīŗa grāmatu vāku nodilums bibliotēkās gan liecina par pretējo. Savukārt Viktora Hausmaŗa, Veras Vāveres, Ievas Kalniŗas, arīdzan Ievas Strukas ļoti fundamentālie darbi parāda, cik neizmeŗami bagāta ir Anŗlava Eglīŗa daiŗrade. Tas nav tas literāts, par kuŗu „labi, ja vispāŗ raksta”!

Mazs piemērs. („*ŗvābu kapriŗo*”. *Anŗlavs Eglīŗis*) „Bet tad no kādas nometnes kaimiŗu ciemā paspruka krievu gūstekņi un sāka svinēt pa savai krievu modei. Uzlauza vīnūŗus, izlaupiŗa krogus un piedzēŗās. Kā „sabiedrotie” izkaulēŗa no franŗiem ieroŗus. Sākās ŗaudīŗanās un ālēŗanās. Laupiŗa veikalus, laupiŗa māŗas, mantas turpat salauzdami un samaitādami. Kad pietrūka dzeramā, sadzēŗās indīŗus ŗķidrumus aptiekās vai rūpnīcu noliktavās un mira pusduŗiem un veseliem duŗiem, apvainodami visus nekrievus par indētājiem. Divās dienās tīŗā, glītā pilsēta nopluka. Visi kakti bija piegānīti. Visi citi ļaudis pazuda no ielām, ālēŗās tikai apaŗģīmjainie, izspūŗuŗie, mongoloīdie lielkrievi. (..) Pa piemēslotajām ielām klaigādamas staigāŗa virknēs saķēŗuŗās deportētās krievietes; visas pakrūmes bija pilnas krieviem un krievietēm.”

(*Laima Kota „Cilvēks ar zilo putnu.”*) „Pēc vācu kapitulācijas Teilfingenā valdīŗa franŗi. (..) tie atļāva (..) trīssimt krieviem dibināt armiju. Vēlu naktī pilsētiŗā blīkŗķēŗa pistoles, blāva sievietes un skanēŗa krievu kaŗa dziesmas. Kad, franŗu saukti, Teilfingenā pēc trim dienām ieradās amerikāņi, krieviem ieroŗus atņēma. Uzvarēŗuŗas puses nometinātos traŗu cēlēŗus salika atpakaļ aiz nometņu dzeloņdrātīm. Pilsētiŗas vīriem Biŗu laukumā vēl ilgi bija ko pāŗrunāt.

„Konrād, krievi laupīja veikalus, tiešām grāba, ko redzēja?”

„Jākob, viss stāv ierakstīts protokolā!”

„Ko niekus!” izsaucās namsaimnieks Gotlībs Gonsers. „Laupīja ne tikai veikalus, bet arī mājās!”

„Atraitnei Lēni Mautei mantas turpat salauza un samaitāja,” sašutis bēdējās miesnieks Benno Maute.

„Divās dienās pilsēta nopluka.”

„Mārtiņ, saki, kā bija, – visi kakti bija piegānīti.”

„Konrād, uzlauza ne tikai vīnūžus, bet arī aptiekas...”

„Bertold, sasper jods, izlaupīja krogus un piedzērās.

Kad pietrūka dzeņamā, sadzērās indīgus šķidrumus un mira nost pusdučiem...”

„Mārtiņ, dučiem vien nost. Dučiem! Vēl apvainoja visus nekrievus par indētājiem,” palabojā Ulrichs Faigle, kapakmeņu cirtējs.”

Tādā garā varētu citēt vēl un vēl... Mana vecmāmiņa par vīrai pielietu ūdeni mēdza teikt – lai „iznāk gaŗāka”. Bet Laima Kota arī pēcvārdā, kad darbiņš jau padarīts, nebeidz rūpēties: „*Taču ir viens dzīves posms, ko Eglītis aprakstījis maz, skopi, pusvārdā vai iztālēm. Tie ir pirmie trimdas gadi. Pieci gadi Vācijā pēc Otrā pasaules kaŗa. Arī biografijas aprakstos par Eglīti izrakstījušies plaši un omulīgi, bet, piemēnot laiku pēc kaŗa, visos avotos gandrīz viens meldiņš: „Trimdas laiku pavada Vācijā.”* Grūti saprast, kāpēc Autore

uzsvērti neatzīst, ka Pēteris Drusts ir Anšlavs Eglītis pats, bet ar viegli omulīgiem „copy-paste” vēzieniem visas literārā varoņa īpašības un „švābu kapričo” lappusēs piedzīvotās situācijas pieraksta „savam Eglītim”. Par stāstu personvārdiem pat nerunājot. Neesmu lasījusi Raimonda Staprāna lugu „Anšlavs un Veronika”, bet pieņemu, ka „vella dzīšanu” drāmaturgs savu varoņu mutē nav licis ar nolūku. Laima Kota centusies „sprēgāt”, bet, ak vai, nevienā vietā abu Eglīšu „dialogos” man negribas pat pasmaidīt, tramdina vien vēlme atcerēties – no kuŗa darba tas vai šis teikums, doma vai pārstāsts patapināts?... Autore ir izdomājusi „balto plankumu” divu izcilu radošu personībā biografijā un ar šuvējas centību to centusies „aizlāpīt”. Diemžēl šo triju cilvēku pasaules uztveres un mākslinieciskās varēšanas nesaderība ir acīm redzama. (Autores kōmiku līmeņa ilustrācijas arī nenāk par labu. Veronikas Janelšinas ilustrāciju man Eglīša grāmatās allaŗ šķitis par maz, „Zilajā putnā” Kotas skicītes vien cenšas stiept „viru gaŗumā”.) Ir par maz, ka rakstnieks čakli strādājis, Anšlavs Eglītis, paškritisks būdams, līdzīgā situācijā izsakās: „...*diemžēl mans lielais domu kalns dzemdējis tikai pavisam mazu peli. Arī laiks nekaunīgi ātri paiet, bet es nespēju likt savai nabaga galvai strādāt ātrāk, nekā tā var. Es nerakstu lēni, bet tikai – man vajag*

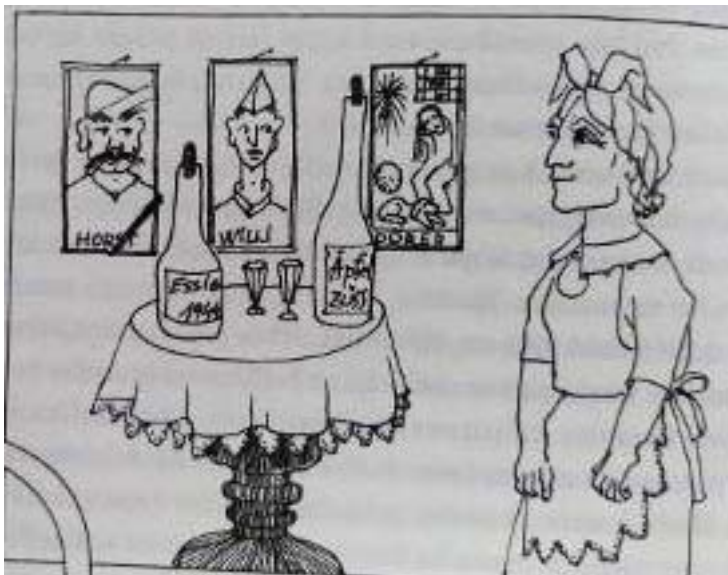

skaidri zināt – ko. Un šī skaidrība man nāk tikai ar gauŗām ilgu laiku.”

Lai kādi būtu literārā projekta nospraustie termiņi, jaundarbu pieklātos vērtēt ne tikai Autoram pašam, bet arī kādam nopietnam konsultantam. Projekta „*Es esmu...*” sadarbības personām – LU Humānitāro zinātņu fakultātei, LU Literātūras, folkloras un mākslas institūtam, Rakstniecības un mūzikas mūzejam, Memoriālo mūzeju apvienībai, Daugavpils universitātei un Rēzeknes Tehnoloģiju akadēmijai. „Zilais putns” laikam to fasādēm aiztraucies garām. Par konsultantu Ventu Zvaigzni internetā uzzināju, ka viņš ir „vēstures, filozofijas un dabaszinātņu entuziasts.” Šis fakts atvieglina manu atvainošanos Autores priekšā par necildinošo vērtējumu (lai gan tieši priekā par jaunizlasīto biju vēlējusies dalīties ar *Biļetena* lasītājiem), – neesmu literātūras kritiķe, vien lasīšanas entuziaste. Mūsu literātūras aplociņā diemžēl iedibinājusies provinciāla mode – roku roku slavē un roka rokai piešķiŗ grantus un literārās prēmijas. Bet, runājot par ikvienu darbu šajā konkrētajā serijā, lasītāji tomēr būtu pelnījuši, lai kāds no „drēbes pazinējiem” godīgi atbildētu uz jautājumu: Kāds ir jaunā manuskripta – literātūrkritiskā vai romāna – pienesums latvieŗu literātūrai?

Situācijā, kad grāmatas varoņi vienkārŗi aizmūk...

Rakstniece lasītājiem cenŗas iegalvot, ka mazā švābu ciema iemītnieki ir kā no vienas kliŗejas klonēti. Bet Anšlavs Eglītis pirms 50 gadiem uztaustīja un uz papīra

uzlika „švābu koŗa” individuālos tēlus – pilnus ar rakstura un likteņa ritējuma īpatnībām. Tas bijis ļoti nopietns žurnālista darbs, nevis skats uz galveno laukumu caur pašapmierinātas „pēddzines” lodziņa. Jaunajā darbā švābi ir burtiski apdalīti, vien vieglas irōnijas un humora cienīgi. Bet tā nav kaŗa neskarta „Alpu aizauss”, praktiski pie katra pavarda ar bērniem plānā riecienā dalās kāda vācu atraitne, katra ar savu dzīvesstāstu un sapņiem par miera laikiem. (Kotai pat nav nekādas vajadzības ciemu apmeklēt reāli, Eglītis visu ir dokumentējis, Autorei pietiek ar nejaūšu sakritību izdomas un reālajā kartē – tā tiek apjūsmota ikvienā reklāmas tekstā.) Vieglā roka velk jaunatklājumus: „Eglītis atskārta, ka sieviete viņš nevarētu būt, jo viņam nekad nebija izdevies pienācīgi iznēsāt savu darbu. Jūras malā viņu izklaidēja putni, mežā bija jāskatās uz kokiem, ielas drūzma šķita tik interesanta, ka par romānu sižetiem nedomājās nemaz.” (Redz, kādi daiļrades „noslēpumi” !

Varbūt Anšlava romānus pabeidza kādas sieviešu

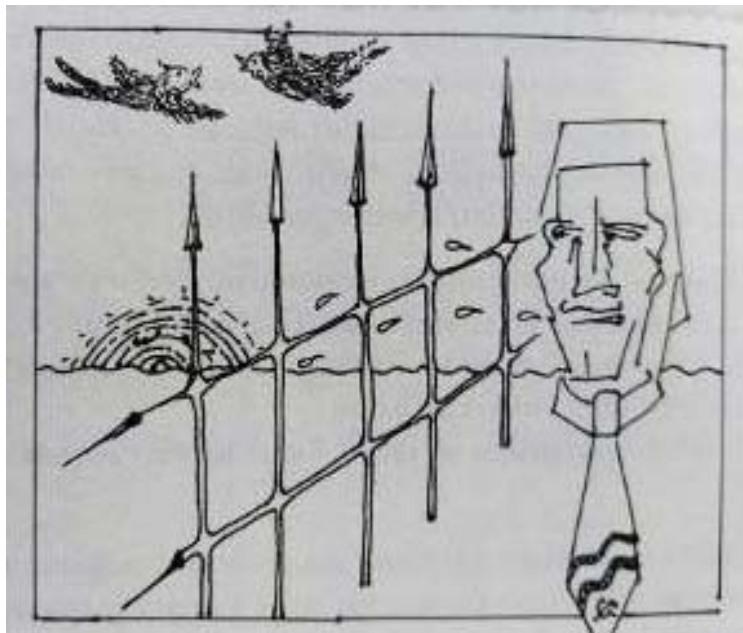
dzimtas rūķītes? Visa atbildība par dokumentālo faktu patiesību jau laikus tiek novelta uz literātūrzinātnieku pleciem – gan jau ar to visu lai tiek skaidrībā viņi!) Varbūt tieši tālab Eglīšu pāris jaunajā grāmatā tā arī „neiegrāmatojas”, viņi ir aizmukuši...

Skumji jāsecina, ka Anšlavs un Veronika nav jaunā darba centrs. Tuvojoties grāmatas beigām, laikam Autore arī pati sajūt, ka Eglīšu pāra psiholoģiskie tēli tā arī nekur nav uzzīmēti. (Ar biežo atgādinājumu par Anšlava deguna formu un izcelsmi ir stipri par maz.) Un tālab – kā vāju filmu scēnāriste-režisore viņa galvenajiem varoņiem (situācijā, kad līgava vai līgavainis jau grasās mukt no altāra priekšas) lūpās ieliek holivudiskus solījumus. Laimas Kotas interpretācijā Veronika raksta: „Anšlav, un tu esi pārlicināts, ka čaklu, viedu, atklātu, prasīgu, skaistu, mācītu, elegantu, katēgorisku, izvēlīgu, izaicinošu, empātisku, gudru, negantu, kašķīgu, asu, ātru, tiešu velna dzinēju, kuŗai nepatīk ņemties pa virtuvi, bet kuŗa oŗ pēc terpentīna un ar prieku baro balto kaķi uz sētas staba, – vai kāds mani tādu gribēs ņemt?”

Savukārt Anšlavs atbild: „Lai arī es stostos, klusēju, kautrējos, protu izaicināt, sarkstu, runāju lēni, mīlu strādāt vienatnē sakārtotā un perfektā telpā, ģērbjos ar gaumi; aizstāvojot savējos, topu negants, smīnu, uzmanu naudu savā makā, reizēm palaizos konjaku, nesvinu dzimšanas dienas, galdniekoju, sportoju, kāpj kalnos, spēlēju šachu, piemeklēju vārdus situācijai, izmeklēju ēdienu un arī dzenu velnu – es tevi labprāt ņemtu pat ar kārpu uz deguna, pat ja tu ostu pēc mietpilsoniskām maijpuķītēm, es tevi ņemtu par savu sievu ikreiz, lai arī tu man iepriekš būtu iedevusi kurvīti.”

Sevi un Veroniku stāstu un romānu varoņos Anšlavs Eglītis iemiesojis nepārprotami, bet nevienā grāmatā neatrast lētus un pašmērķīgus portretējumus. Vērīgs

lasītājs Veronikas lomu Anšlava dzīvē noteikti pamanījis, piemēram, pat īsā „Kazanovas mēteļa” rindkopā: „Ap skatuvi un nereti arī uz skatuves nācās redzēt tik daudz atdarinātu kaislību, izbāzta daimonisma, pūderētas nevainības un uzpiparota glēvuma, ka pabūt kopā ar taisnprātīgo Rantu (Veroniku – A. M.) likās tīrā atpestīšana.”

Kā lielgabala šāviens grāmatas nobeigumā skan Andreja Upīša Eglītim uz Vāciju rakstītā vēstule. Tas ir iedarbīgu vārdu biruma apliecinājums – kā rakstnieka zīmuļa grafīts politiskā spiediena rezultātā pārtapa naida antracītā, bet būtu daudz vērtīgāk, ja Laima Kota Andreja Upīša rakstīto citētu precīzi, neliekot saviem varoņiem arī šo gaŗo vārstījumu komentēt neasprātīgās, pat neadekvātās frazēs.

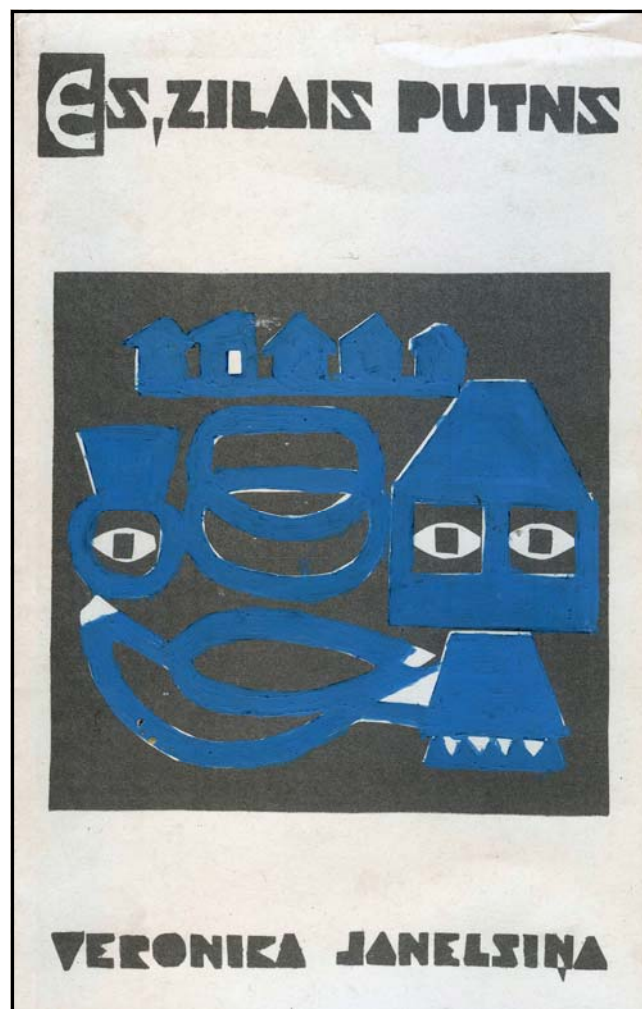
Laima Kota visas grāmatas gaŗumā ir darījusi to, ko pati „nodomu protokolā” apsoliļusies nedarīt: lappusēm otrreiz pārrakstījusi Anšlava Eglīša jau pateiktos vārdus, ik pa laikam tos pārveidojot arī dialogos. Rakstniece sava jaundarba kopumu (man to grūti nosaukt par romānu, turklāt dokumentāru romānu, kam daudz prasīgāks uzstādījums) ir papildinājusi arī ar jauniegūtu Eglīša dienasgrāmatu fragmentiņiem, komentāros paŗēlodamās: „Dienasgrāmatā nav nekā no varoņu tēlu pētniecības, ne pušplēsta vārda par siŗetiem, literātūru un poēziju.” Vai tiešām Autore nav ieskatījusies arī tajā avotā, kuŗā Eglīša Vācijas trimdas gadu darbošanos redzama apskauŗami krāsaini, – Viktora Hausmaņa lieliskajā darbā „Anšlavs Eglītis. Vēstules teātriniekim.”? („Zinātne”, 2017).

Ceru, ka Kotas grāmata kādos lasītājos tomēr rosinās vēlēšanos iepazīt Anšlava Eglīša darbus tieši, bet ļoti slikti, ja latviešu valodas skolotājas, reklāmas tekstus

palasījušas, šo darbu jaunajai paaudzei ieteiks kā dokumentāru patiesību. Pēdējā laikā man nereti, aizstāvot savu viedokli, jāpiesauc itaļu rakstnieka Italo Kalvīno atziņa: „Tie, kuŗi grāmatas izmanto, lai radītu jaunas grāmatas, vairojas straujāk nekā tie, kuŗi vienkāŗši mīl grāmatas lasīt.”

Neceru, ka, manas pārdomas izlasījuši, Anšlavs Eglītis un Veronika Janelsiņa aplaudētu, bet šī doma viņiem varētu patikt. Savukārt labsirdīgajai un runātīgajai Laimai Kotai, visu labu vēlot, atvadām gribu citēt paŗas teikto: „Stāsti uz ielas stūŗiem ir rakstnieku maize”. Bet ne pārstāstu pārstāsti, nodēvēti par romānu.

Anšlava Eglīša daiļrade ir kā kalnu grēda – pakāpies vienā kalnā, neizbēgami ieraudzīsi citas virsotnes! Un, ja vēl smailes pavēro dažādos gadalaikos, dažādos apgaismojumos – tad nav tālu no „kalnu slimības” diagnōzes – kalnus nekad nevar iepazīt pilnībā.

Veronikai Janelsiņai par grāmatu „Es, zilais putns” (Toronto: Amber Printers & Publishers, 1991) 1992. gadā piešķirta Pasaules brīvo latviešu apvienības Kultūras fonda Goda balva

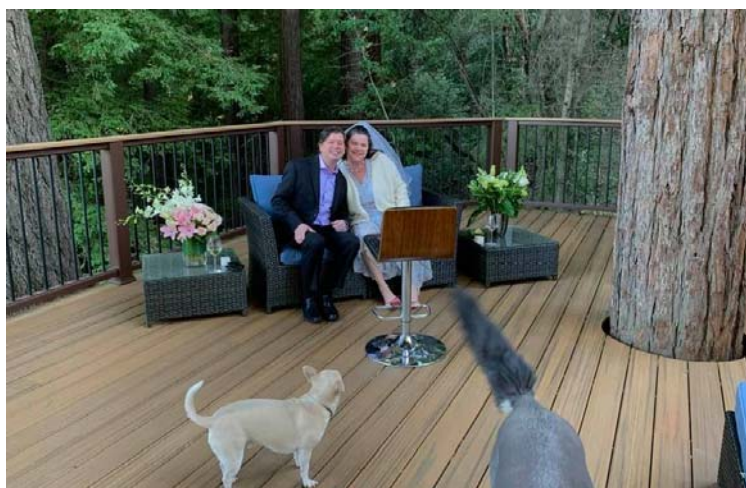
Lai laimīgs un skaists turpmākais kopējās dzīves ceļš

Kristīna Švarca Verga un Saša Zariņš 20. janvārī Saratogā, Kalifornijā, mija gredzenus.

Kristīna 1987. gadā absolvēja Losandželosas latviešu skolu un nākamo gadu mācījās Minsteres latviešu ģimnazijā, 2003. gadā absolvēja Longbīčas universitāti ar bakalaura gradu, strādā par advokāti. Saša Zariņš ir firmas *Quality Plug Delivery, Inc.* klīniskais vadītājs. Laulības notika mājas dārzā, lietojot Zoom, pat vecāki tās vēroja no attāluma. Lielākas svinības Kristīne un Saša Zariņi rīkos, kad beigsies pandēmija.

*Pāri sviedu pār upīti
Savu zelta gredzentiņu;
Kas saņems gredzentiņu,
Tā būs mana līgaviņa.*

Laulību liecinieki klātienē bija suņi Lūiss un Līka, kaķi Moris un Abija un sesks Liams

Apveicam un pateicamies!

Aleksandrs Graps 29. janvārī svinēja 90 gadu jubileju. Dzimumdienā viņu apsveica radi, draugi, paziņas, kaimiņi. Pa ielu brauca gaŗa rinda automaŗinu, ŗoferi signalizēja, apsveicot pie mājas sēdoŗo jubilāru.

Dzŗves ceļŗ Otrā pasaules karā beigās Aleksandru Grapu no Latvijas aizveda uz Vāciju, pēc tam uz ASV, kur īŗaku vai gaŗāku laiku mājas, studiju un darba vieta bija Dienviddakotā, Vaŗingtonā, D. C, Havaju salās un pēdīgi Dienvidkalifornijā.

Mūzika ir globāla valoda, tā palīdz vienmēr un visur. Aleksandrs Graps spēlējis saksofōnu 440. armijas orķestrī *Fort Bragg*, pievienojies citiem mūziķiem Vaŗingtonā, D. C., Havaju salās Honolulu. Viņŗ daudzkārt kāpis uz skatuves Losandželosas latvieŗu namā, ar savu atdevi sajūsminot sarīkojumu apmeklētājus.

Daudzus gadus Aleksandrs Graps ir *Irvine Senior Band* dalībnieks, un orķestris katru nedēļu *Irvine Lakeview Senior Center* spēlēja deju mūziku. Sākoties pandēmijai, mūziķi nepadevās, orķestris reizi nedēļā mūzicē Aleksandra Grapa mājas dārzā. Orķestrī spēlē ar Aleksandrs Briŗka. Orķestra spēli var noklausīties:

<https://www.youtube.com/watch?v=nhHaOki2jkc>

<https://www.youtube.com/channel/UCGv5fowt6WV5Bqv6OC76nxw>

Rudīte Godfreja (Godfrey)

Ņujorkas latviešu Kultūras diena

ŅUJORKAS LATVIEŠU KULTŪRAS DIENA
2021

**MŪZIKAS UN
DZEJAS
KRĀSAS**

Rakstniece **RITA LAIMA**
Soprāns **ANNIJA DZIESMA TETERE**
Pianists **RŪDOLFS OZOLIŅŠ**

Programmā: Baibas Bičoles dzeja latviešu un angļu
valodā, Jāzepa Vītola klaviermūzika, latviešu un
citu komponistu solo dziesmas un operārijas

SVĒTDIEN
24. JANVĀRĪ, 16.00 (EST)
ZOOM
INFORMĀCIJA/PIETIEKŠANĀS:
ABATARAGS@OPTONLINE.NET

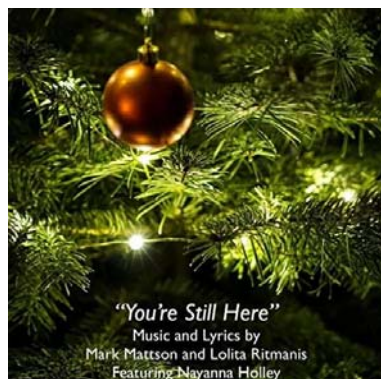
www.nylatvians.org @Latvija100NYC
Ņujorkas latviešu organizāciju padome

Pēc koncerta Teteru ģimene sēdās pie svētku galda

24. janvārī pulksten četros pēcpusdienā Ņujorkas latviešu organizāciju padome tīmeklī rīkoja Ņujorkas latviešu Kultūras dienā „Mūzikas un dzejas krāsas”, kuņā piedalījās rakstniece Rita Laima, sōliste Annija Dziesma Tetera un pianists Rūdolfs Ozoliņš. Annija Dziesma Tetera dziedāja amerikāņu komponista Ārona Koplenda (Aaron Copland, 1900-1990) „Pastorāli”, teksta autors Edvards Povis Meiters (Edward Powys Mathers, 1892-1939), itāļu komponista Džulio Kačini (Giulio Caccini, 1551-1618) *Amarilli, mia bella* un Arvīda Žilinska (1905-1993) „Audējas dziesmu” ar Alfrēda Krūklja (1921-2003) vārdiem; klavierpavadījumu spēlēja pianists Gregs Šreiners (Greg Schreiner). Mēģinājums notika pie pianista mājas, viņam sēžot pie atvērta loga. Annija Tetera, uzlikusi masku, stāvēja ārpusē. Klavierpavadījumu ieskaņoja atsevišķi un tad vēlreiz mājās kopā ar dziesmām.

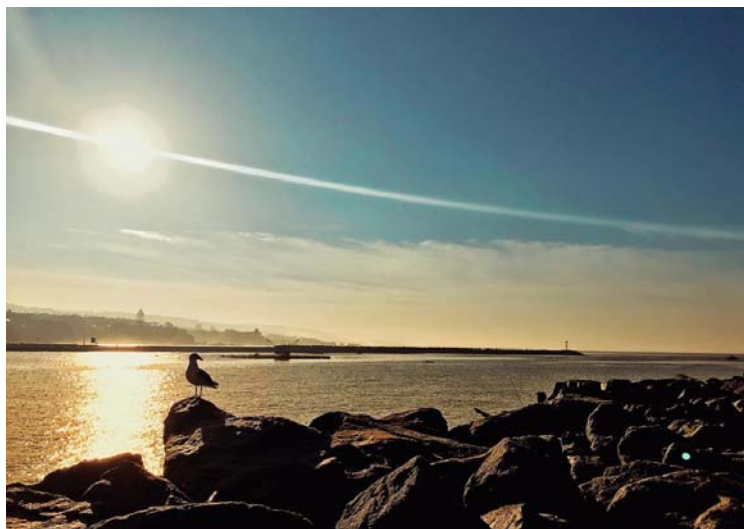
Marka Matsona un Lolitas Ritmanes jaunas dziesmas

Abas dziesmas var noklausīties
Apple Music, Amazon, Spotify
un visās digitālajās platformās:

<https://music.apple.com/us/album/on-christmas-night-feat-marcus-petitt/1545989152?i=1545989153>

Dienvidkalifornija no fotografa Agra Ziemeļa skatupunkta

Nuportbīča

‘Blizzard of Souls’ Review: A Soldier’s Tale From the Front

This beautifully shot film from Latvia displays too much good taste when depicting the horrors of World War I. By Glenn Kenny, New York Times, Jan. 7, 2021
Blizzard of Souls

Directed by Dzintars Dreiberģs

Drama, History, War – 1h 44m

This World War I story opens on a striking tableau, one that illustrates its title. A traveling shot takes in a battlefield where a coating of snow almost, but not quite, camouflages the corpses of dozens of dead soldiers.

That is about as harrowing as this movie, directed by Dzintars Dreiberģs from a 1934 novel by Aleksandrs Grīns, gets. As so many war pictures do, “Blizzard of Souls” tells the story of a young man, Arturs Vanags (the fresh-faced Oto Brantevics). At the movie’s outset, he’s a sweet teen on a farm. Then one afternoon, some German soldiers happen by and kill his mother and the family dog. So he signs on with the Latvian battalion of the Imperial Russian Army, along with his father and brother.

For a time, war is heck. The recruits train in the mud with wooden models of rifles, but during their down time, they frolic in surprisingly clean tunics. One infers the food at camp isn’t bad either. In actual battle, down in the trenches, a mortar explosion temporarily deafens the soldiers, one of whom reacts with a “wow, that was weird” grin. On the offensive, Arturs comes toe-to-toe with a German soldier and, after a moment of hesitation, bayonets him. It’s his duty, after all. Plus, they killed his mom and his dog.

“Blizzard” is almost immaculately shot and edited, but its good-taste approach to warfare, along with its treacly music score by **Lolita Ritmanis**, underscores what seems its main reason for being: a relentless “Go, Latvia!” agenda — which has extended to its marketing here. It is the country’s official entry in the International Feature Film category of the Academy Awards.

Lolītai Ritmanei piešķirta Holivudas vizuālo mediju mūzikas balva

Filmas „Dvēseļu putenis” mūzikas autorei Lolītai Ritmanei piešķirta 2021. gada Holivudas vizuālo mediju mūzikas balva (Hollywood Music In Media Awards) par labāko mūziku filmai svešvalodā. Balvu kopš 2009. gada piešķir labākajiem mūzikas autoriem dažādu žanru filmās, seriālos un videospēlēs vairāk nekā 30 katēgorijās. Šogad balva piešķirta arī filmu „Tenet”, „Deivids Atenboro: dzīve uz mūsu planētas” un „Dāmas gambīts” mūzikas autoriem.

Lolita Ritmane intervijā Latvijas Radio pastāstīja, ka „Dvēseļu puteni” izrāda kinoteātros ASV un skatītājiem ir iespēja dzirdēt filmas mūziku. Draugi un kolēģas Losandželosā priecājas, ka viņai bija iespēja Latvijā ieskaņot mūziku ar izciliem mūziķiem un kori.

Liels gandarījums, ka filma „Dvēseļu putenis” ir ASV kinoakadēmijas Oskara balvas pretendente katēgorijā „Labākā oriģinālmūzika”. Tā dēvētajā *Short List* šajā katēgorijā ir 15 filmas (Ammonite, Blizzard of Souls, Da 5 Bloods, The Invisible Man, Jingle Jangle: A Christmas Journey, The Life Ahead, The Little Things, Mank, The Midnight Sky, Minari, Mulan, News of the World, Soul, Tenet, The Trial of the Chicago 7). Kuras piecas filmas no šīs saraksta iekļūs finālā, uzzināsim 15. martā.

Covid-19 pandēmijas dēļ Oskara balvas pasniegšanas ceremonija pārcelta uz 25. aprīli.

Lolītas Ritmanes dziesma guvusi ievērību Spānijā

Spānijas filmu mūzikas vietnē tīmeklī *MundoBSO* 2021. gada 17. janvārī publicēti gadskārtējie balvu ieguvēji. Par vienu no piecām labākajām dziesmām žūrija atzina **Lolītas Ritmanes** filmai „Dvēseļu putenis” komponēto dziesmu ar Aleksandra Grīna vārdiem „Dodi mieru mūsu brāļiem”, ko dzied akadēmiskais koris „Latvija”, diriģents Māris Sirmāis. *MundoBSO* filmu mūzikas autorus vērtē jau 20 gadu.

MundoBSO Awards 20th Edition – Winners

17 January, 2021

The prestigious and encyclopedic Spanish film music website *MundoBSO*, led by Conrado Xalabarder, has celebrated the 20th (XX) edition of the *MundoBSO Awards*. This is the list of winners and nominees:

MEJOR CANCIÓN / BEST SONG

Dvēseļu putenis: „Dodi mieru mūsu brāļiem” (Lolita Ritmanis) (Letonia)

Assassin’s Creed: Valhalla: “Hrafnsmál: The Words of the Raven” (Einar Selvik) (Canadá)

“Queen Bee” (Johnny Flynn) (Reino Unido)

Harriet: “Stand Up” (J.B. Campbell, Cynthia Erivo) (EE UU)

The Pathless: “A Land, Which Was Not my Own” (Austin Wintory) (EE UU)

Foto: Astra Moora

Neaizmirstami iespaidi par operas „Hamlets” izrādēm

Pasaules Brīvo latviešu apvienība sadarbībā ar Latvijas Nacionālo operu un Latvijas Nacionālās operas ģildi ASV 24. janvārī pulksten sešos pēcpusdienā pēc Latvijas laika, lietojot Zoom platformu, semināru ciklā **#Kultūranepadodas** rīkoja semināru par Jāņa Kalniņa 1935. gadā komponētās operas „Hamlets” atgriešanos uz Nacionālās operas skatuves 2022. gadā. Semināru ievadīja Latvijas Nacionālās operas un baleta valdes priekšsēdis Egīls Siliņš. Latvijas Nacionālās operas ģildes (LNOĢ) prezidents Ivars Slokenbergs tiešaistē no Ņujorkas ziņoja par LNOĢ līdzšinējo darbību un nākotnes mērķiem. LNOĢ dibināta 1991. gadā un reģistrēta ASV kā bezpeļņas kultūras un labdarības organizācija.

Komponists un PBLA Kultūras fonda priekšsēdis Juris Ķeniņš pastāstīja par komponista Jāņa Kalniņa (1904-2000) dzīvi un darbību. Latvijas Nacionālās operas un baleta drāmaturģs Mikus Čeže pieminēja operas „Hamlets” iestudējumus Nacionālajā operā 1936. un 1943. gadā. 1936. gada 17. februāra pirmizrādē pie diriģenta pulsts stāvēja pats autors, operas režisors bija Jānis Zariņš, Hamleta lomā – Mariss Vētra, Karaļa – Ādolfs Kaktiņš. Pavisam bijušas 59 izrādes.

Pēc 60 gadiem, 2004. gada 16. un 17. jūlijā Bauskas pilsdrupās operas 60. izrāde bija veltīta Jāņa Kalniņa 100 gadu jubilejai; režisors – Guntis Gailītis, diriģents – Viesturs Gailis. Polonija lomā iejutās tagadējais

Kalifornijas Mākslas un mūzikas institūta vokālās katedras vadītājs **Pauls Berkolds**, un viņam iestudējums palicis spilgtā atmiņā – licies, ka pārkāpts laika sliekšnis.

Režisore Kristīna Vuss (Wuss) un kostīmu māksliniece Kristīne Pasternaka seminārā runāja par savām iecerēm operas „Hamleta” 2022. gada iestudējumam. (LNOĢ vietne tīmeklī: www.lnogasv.org).

Operas „Hamlets” izrādē Bauskas pilsdrupās 2004. gadā; no labās puses: Pauls Berkolds – Polonijs, Krišjānis Norvelis – Klaudijs

Bauskas pils

Foto: Sandris Kuzmickis

Veltai Sņķerei veltīta konference

2020. gada 18. decembrī Latvijas Universitātes Literātūras, folkloras un mākslas institūts rīkoja konferenci „Pieredze un redzējumi: dzejnieci Veltai Sņķerei 100”, kurā piedalījās literatūrzinātnieki, dzejnieki un prōzisti, filmu režisori, mūziķi un citas kultūras personības. Programmu papildināja valsts amatpersonu, sabiedrisko organizāciju pārstāvju, Veltas Sņķeres ģimenes un draugu apsveikumi.

Priekšnesumi un priekšlasījumi aptvēra trīs Veltas Sņķeres dzīvesgājuma lokus – dzeju, jogu un sabiedriski politisko darbību.

Konference notika tiešsaistē piecu stundu garumā – no pulksten četriem pēcpusdienā līdz deviņiem vakarā.

Konferencē bija trīs daļas. Pirmajā daļā „Pieredze” runāja LU Literātūras, folkloras un mākslas institūta pētnieki un citi literatūrzinātnieki (Inguna Daukste-Silasproģe, Eva Eglāja-Kristone, Kārlis Vērđiņš, Zita Kārķla, Ieva E. Kalniņa, Anita Rožkalne, Jānis Oga, Viesturs Vecgrāvis, Ausma Cimdiņa, Sintija Kampāne-Štelmachere, Krista Anna Belševica, Mārtiņš Mintauris, Kristiāna Kuzmina). Tulkotājs Džeids Vils (*Jayde Will*) stāstīja par Veltas Sņķeres latviešu autoru darbu tulkojumiem angļu valodā, britu jogas pētniece un dzejnieces skolniece Liza Tila (*Liz Till*) – par Veltu Sņķeri un jogu.

Otrā daļā „Redzējumi” iepriecināja Zigmunda Skujiņa, Guntara Godiņa, Noras Ikstenas, Liānas Langas, Annas Auziņas, Ingas Gailēs, Kārļa Vērđiņa, Ingmāras Balodes, Raimonda Ķirķa, Ivara Šteinberga lasījumi un apsveikumi, Zanes Šmites un Ilzes Gruntes, Paula Berkolda un Jura Žvikova mūzikālie priekšnesumi, kā arī filmu fragmenti.

Trešajā daļā „Cildinājumi” Veltu Sņķeri apsveica Valsts prezidents Egils Levits, bijusī Valsts prezidente Vaira Vīķe-Freiberga, kultūras ministrs Nauris Puntulis, Ārlietu ministrijas parlamentārā sekretāre Zanda Kalniņa-Lukaševica, Latvijas Republikas vēstniece Lielbritānijā Ivita Burmistre, Latvijas Universitātes, Latvijas Institūta un sabiedrisko organizāciju pārstāvji, kā arī dzejnieces ģimenes locekļi un draugi.

Velta Sņķere dzimusi 1920. gada 25. decembrī, Otrā pasaules kara beigās izceļoja no Latvijas un dzīvoja Londonā. Studējusi filozofiju un vēsturi Latvijas Universitātē un salīdzinošās reliģijas *King's College* Londonā.

Foto: Margita Gūtmane

Četrus gadus bijusi Rama Gopala indiešu dejas trupas dalībiece. Aktīvi darbojusies Starptautiskajā PEN klubā (vada Trimdas PEN kluba Londonas nodaļu) un Britu līgā Eiropas brīvībai (*British League of European Freedom*). Jau agrā jaunībā Velta Sņķere sāka interesēties par jogu un dejas mākslu, no 13 gadu vecuma apmeklēja Latvijas Jogas biedrības vadītāja Harija Dikmaņa nodarbības. Viņa ir viena no organizācijas *British Wheel of Yoga* dibinātājām.

Velta Sņķere 2004. gadā saņēmusi PBLA Kultūras fonda balvu, 2007. gadā apbalvota ar Triju Zvaigžņu ordeni, 2019. gadā saņēmusi Latvijas Literātūras Mūža balvu, 2020. gada ru-

denī viņai piešķirts Ministru kabineta Atzinības raksts par ieguldījumu Latvijas neatkarības idejas uzturēšanā un iedzīvināšanā latviešu trimdas sabiedrībā un izcilu sniegumu Latvijas literatūrā.

Velta Sņķere dzīvojis sāka rakstīt piecu gadu vecumā. Viņas dzejoļi publicēti krājumā „Trīs autori” (1950, kopā ar Ojāru Jēģenu un Dzintaru Sodumu), krājumos „Nemitas minamais” (1961), „Piesaukšana” (1967), Latvijā izdotajās grāmatās „Lietu mutes” (1991), „Pietuvoties vārdiem” (2003) un „Pieredze” (2010). Velta Sņķere angļu valodā atdzejojusi Andreja Eglīša, Zinaīdas Lazdas, Vizmas Belševicas un citu autoru darbus. 2009. gadā iznākusi Veltas Sņķeres atmiņu grāmata „Savādībiņas”. 2019. gadā izdotas Veltas Sņķeres angļiski atdzejotās „Dainas” un angļu valodā rakstītās dzejas izlase „Husks” (pirmizdevums 1999. gadā). Sarīkojumu var noskatīties *Facebook*:

<https://fb.me/e/1M3ewc4eT>

Konferencē atskaņoja Kalifornijas Mākslas institūta mācībspēka Paula Berkolda dziedāto „Sonetu Orfejam” (komponists Talivaldis Ķeniņš, vārdu autors – Rainers Marija Rilke, atdzejojusi Velta Sņķere), klavierpavadījumu spēlēja Jāzeps Vītola Latvijas Mūzikas akadēmijas asociētais profesors Juris Žvikovs

Diana Mathur

Bosco's Christmas

Topanga New Times, December 18, 2020

A couple of years ago on Christmas Eve morn, I was on my way to work at the Winter Sports School at Mountain High, the closest ski resort to Topanga Canyon and the Santa Monica Mountains. It was early and frost crystals sparkled on the black road that cut through Lone Pine Canyon. Since Lone Pine is a shortcut used mainly by locals to the mountain village of Wrightwood, there were no other cars. I was nearing the top of the grade, where high desert chaparral meets alpine forest. In the middle of the road, catching a few warming rays, sat a dog. Or perhaps, so shaggy was he, a small wookie. As my car approached, the creature loped away, a jaunty skip to his step. The two of us were miles from anywhere. A dog out there alone was just wrong. I pulled over and got out to investigate. I climbed the rocky embankment and scanned the foothill of manzanita and sagebrush. There he was. I called, *Here, Scruffy!* But the rogue kept his distance. Late for work, I snapped his photo, and also took a picture of a distinctive roadside boulder, so I could find the place again. I left my sandwich and drove on. I arrived late at the teaching slopes, apologizing to my supervisor Terry, a former air traffic controller, as it was a busy holiday. Between classes, I showed the picture to my cohorts at the instructor yurt. Only the dog's shaggy copper-colored head could be seen, looking sunlit and tiny against a vast gray wilderness stretching to the horizon. The instructors looked at the picture and turned solemn. How could the pooch survive when we, layered in Gore-Tex and SmartWool, were freezing? We were in the grips of a severe polar system. After work I bought kibble and pull-top, canned dog food. I drove out of town, descending into the canyon and looking for the landmark boulder. The location was confirmed by two unwanted tomato slices lying where I'd left the sandwich. I ambled, looking under creosote bushes and behind spires of yucca, and scanning the stony, snow-patched panorama that turned to steep alpine walls in a hundred paces. I set out bowls of food and water, and called "Scruffy" to dinner in a high, shrill voice, muted by the icy wind. It was nearly dark by the time I got back to the car, sad at my failure to find the dog. As I pulled onto the highway, I glimpsed in my rearview mirror. A shaggy head poked out from the roadside bushes watching me drive away. My heart leapt. The rascal was

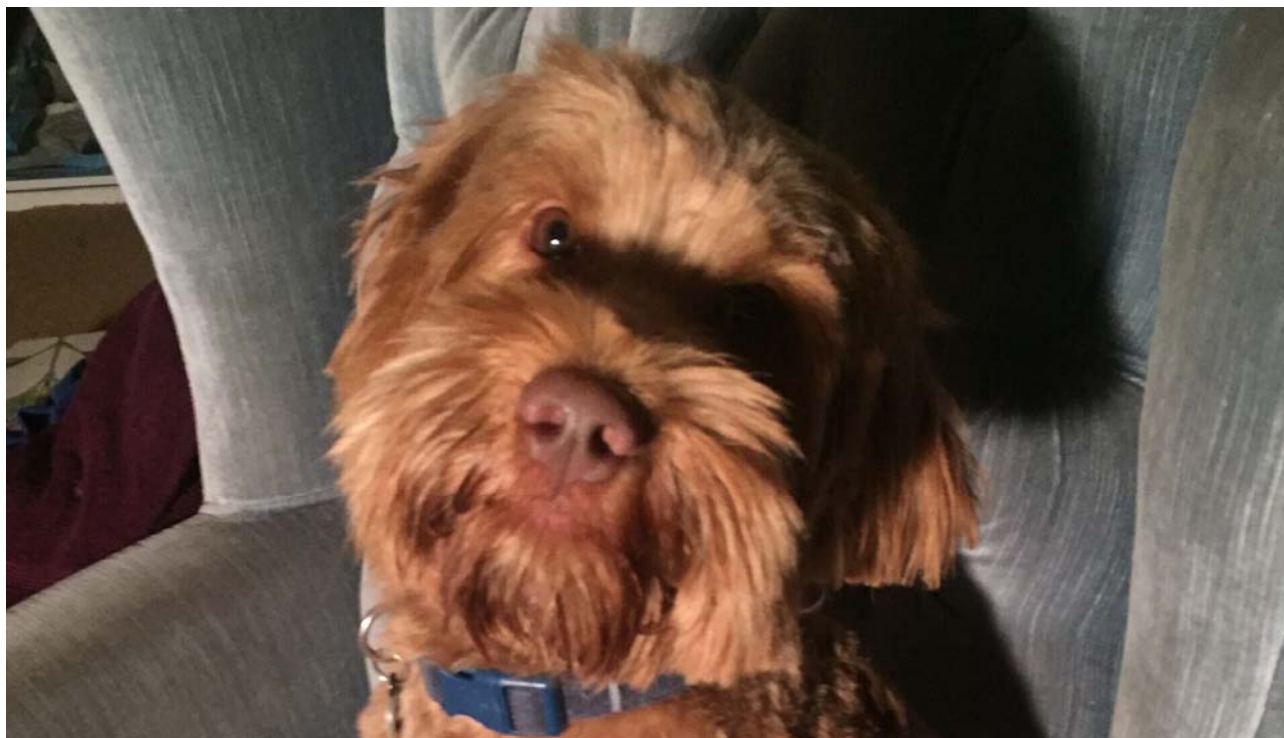
there. He was skittish and had no intention of coming near, or letting me near him. At least he would have a full belly, I thought, dreading the freeze coming down with the setting sun. The dog's lonely plight was a stark counterpoint to the festive Christmas Eve dinner where I was headed.

I said a prayer for Scruffy, wondering if it was okay to pray for a dog, with so many unhoused people. Next morning I was driving up the canyon with prime rib leftovers, having allowed time to befriend the pup. I parked near the boulder. The food bowl was empty. The water had frozen to a solid block of ice. I called, striding deeper into the scrub brush landscape. Thirty yards away, a head like a copper mop popped up. Delighted, I knelt. *Who's a good boy? Scruffy's a good boy!* I took a step forward. He trotted back. I stopped. He stopped. We repeated the wary dance steps until the dog lay down under a mesquite tree, a safe distance away, smiling at me. There was no way he was going to let me catch him. And I didn't want to chase him away. I had to get to work. So I left fresh food and water, promising to return. This was a good first step. It took time to build trust. But a storm was coming, threatening record low temperatures. Even seasoned ski pros and the gnarliest of snowboarders were darting inside the yurt to hold their hands and faces to the heater. We instructors were treated to fancy roast beef dinners in to-go cartons, because that's how we roll at Ski School on Christmas. The merriment was dampened, however, by my thoughts of the dog, alone and fending for himself, and his unlikely chance of survival.

My colleague Frank gave me a dry cardboard box, saying, "If he can hold a little body heat ...". Inspired by that, I snagged a large rubber trash can and headed off to the dark canyon. Trying not to think about zombie "walkers" and vampires, I put the box in the trash can, dragged it to a ditch, covered the whole thing with a camo tarp, and weighed down the edges with rocks to hold it down during the storm. I dribbled a trail of roast beef and gravy leading into the (relatively) warm, insulated trash can interior. I yelled the ritual *Scruffyyyyyip!* before driving to my warm cabin. Next morning the roast beef was untouched. Scruffy hadn't found our provisions. The water was again solid ice. My heart felt just as heavy.

I don't remember where I got the idea for a trap. It seemed so over-the-top at first. Then I learned humane traps are routinely used in stray dog care, and kicked myself for not setting one before the storm had hit. I couldn't find a rental, and the trap I wanted cost over \$100. I asked my supervisor Terry if he had a trap,

because I knew he lived on a remote property that had been a zoo in the 1930s, and had remnants of odd contraptions. He did not, but rubbing his beard, Terry said, “I must know fifteen women in the village who rescue dogs.” Phone calls were made, which resulted in Corina lending me a 36-cubic-foot humane trap. It barely fit in the back of my Subaru.

My son Wes helped set it up, using hot dogs for bait. The covering tarp and a towel over the trip-plate would keep our quarry warm.

An active trap must be checked every two hours. I took the day off to monitor it, staked out in my car on the canyon road in high anticipation. But there was no sign of Scruffy. I went back to work, and my husband Kris assumed the vigil, always finding the trap empty. The little dog hadn’t been seen in days. Hope dwindled. Face it, I thought, the mutt was just one among millions of doomed dogs.

New Year’s Eve was celebrated with friends from Austria. We went to the slopes to watch the torchlight parade snake its way downhill. Back at the cabin Franz performed a tap dance and I, an Egyptian cabaret number with a cane. Kris spewed high-proof flaming rum from his mouth. With all the diversions, I hadn’t checked the trap in six hours. But I’d refrained from drinking, knowing the last thing I wanted to do that year was look for the dog.

At 11:30 p.m. I left the party and drove into the canyon. Though just a fifteen minute drive, it felt like travelling to a distant galaxy, stark, solitary, inky and frigid. I parked and climbed up the embankment. Right away I

sensed the trapped animal, though I couldn’t tell whether the tarp concealed a mountain lion, bear, coyote, raccoon or dog. I could smell him. (Not – as the kids accuse – that I was now such a *trappeur* I could ferret out beasts with my keen sense of olfactory. The creature *reeked!*) I lifted a corner of the tarp. A silhouette of matted, ragged fur cowered inside. I dashed back to the cabin for help. As Kris and Franz lifted the cage into the car, there was a bark. “Your life just got a whole lot better,” Franz answered.

On New Year’s Day a groomer spent five hours cutting badly matted fur. The coat had hardened practically into a horn, tight and unyielding, and squeezing circulation to the growing legs. Snipping the dreadlocked face revealed frightened, chestnut-colored eyes taking in light and the wide world of vision. A bath revealed a shy, skinny labradoodle. Judging by the leathered fur, the vet estimated that the dog had spent a year in the wild – most of the dog’s life.

Once his coat was coiffed to red-gold waves, and sporting a teal bandana and sweater over his bony frame, the name *Scruffy* didn’t suit. *Lucky* seemed an apt name, but didn’t give deserved credit to the dog for surviving his puppyhood in the wild. His name is Bosco.

I made half-hearted attempts to place Bosco in a good home, finding a reason to back out of every offer. His home is with us. Though skittish at first, Bosco is a snuggler, a tail-wagging ball chaser, the Scooby Doo of the Ski School yurt, with a penchant for hilarious antics. Bosco has found his pack.

Nodibināta Pasaules latviešu amatieru teātru savienība – PLATS

2021. gada 16. janvārī pēc Latviešu Kultūras centra Birmingemā ierosinājuma tiešsaistē Zoom platformā pirmo reizi pasaules latviešu teātru vēsturē notika ārzemju latviešu amatieru teātru forums ar mērķi apzināt latviešu teātrus visā pasaulē un apvienot teātrus vienā organizācijā – Pasaules latviešu amatieru teātru savienībā (PLATS). Forumā uzrunu teica Pasaules brīvo latviešu apvienības Kultūras fonda valdes priekšsēdis Juris Ķeniņš un Eiropas latviešu apvienības kultūras nozares vadītāja Lelde Vikmane. Piedalījās Amerikas latviešu apvienības kultūras nozares vadītāja Valda Grīnberga, Latviešu kultūras biedrības TILTS priekšsēde Dace Aperāne un valdes locekle Iveta Grava, Latviešu fonda priekšsēde Renāte Kennija (Kenney), kā arī Latvijas Amatieru teātru asociācijas pārstāvji Daina Kandēvica un Astra Kacena, biedrības „Drāmaturgu asociācija” pārstāvji – drāmaturgi Kristiāna Štrāle un Aldis Pommers. Ārzemēs patlaban trīs kontinentos aktīvi darbojas 22 latviešu teātri. Pārrunu dalībnieki par svarīgāko minēja profesionāla aprīkojuma un teātra nodarbībām piemērotu telpu, apmācību un izglītības iespēju trūkumu, ierobežojumus piekļuvei lugu resursiem, autortiesību nesakārtotību, jauniešu un vīriešu kūtumu iesaistīties teātru kopās, režisoru izdegšanu, publikas ieinteresētības, aktieru disciplinētības, finanču trūkumu un citas problēmas.

Lai risinātu kopīgās problēmas un stiprinātu latviešu teātrus ārpus Latvijas, 21 teātris apvienojās un nodibināja Pasaules latviešu amatieru teātru savienību (PLATS). Jaunās organizācijas dibinātāji ir divi teātri no Austrālijas – Austrālijas latviešu teātris un Sidnejas latviešu teātris, divi no ASV – Sanfrancisko Jaunais teātris un nesen dibinātais „Holivudas Koferis” un septiņpadsmit no Eiropas – LATiBergen (Norvēģija), Birmingemas Mazais teātris (Lielbritānija), Birmingemas Mazā teātra Londonas filiāle (Lielbritānija), Bradfordas teātra trupa „Saulespuķe” (Lielbritānija), Burtonas amatieru teātris

„Strops” (Lielbritānija), Īrijas latviešu teātris (Īrija), Jorkšīras latviešu teātris „Spogulis” (Lielbritānija), Latviešu amatieru teātra kopa „Straumēni” (Lielbritānija), Latviešu amatieru teātris Dānijā „Pūpols”, *MADteatteri* (Somija), Mansfildas drāmas grupa „Klētis” (Lielbritānija), Minsteres latviešu amatieru teātris „Ezīši” (Vācija), *Momento* (Itālija), Oslo latviešu teātris *O’Latte* (Norvēģija), Reikjavīkas latviešu teātris (Īslande), Sirsnīgais Briseles latviešu teātris (Beļģija) un Stokholmas latviešu amatieru teātris (Zviedrija).

Dibināšanas sapulcē ievēlēja savienības valdi septiņu personu sastāvā: Māru Lūisu (Lewis) (Sanfrancisko Jaunais teātris, ASV), Gitu Robaldi (Bradfordas teātra trupa „Saulespuķe”, Lielbritānija), Ievu Melbārdi (Oslo latviešu teātris *O’Latte*, Norvēģija), Lauru Ritenbergu-Kinderi (Minsteres Latviešu amatieru teātris „Ezīši”, Vācijā), Dziesmu Teteri („Holivudas Koferis”, ASV), Jāni Kārkliņu (Austrālijas latviešu teātris, Austrālija), Ingmāru Čaklo (Birmingemas Mazais teātris, Lielbritānija). Jaunā valde savā pirmajā sapulcē par valdes priekšsēdi uz diviem gadiem ievēlēja Māru Lūisu, par valdes priekšsēža vietnieku – Ingmāru Čaklo.

Forumā noteikti PLATS mērķi: savstarpējā teātru komunikācija; mākslinieciskās kvalitātes celšana, saites ar Latviju saglabāšana, latviešu jauniešu piesaiste teātriem, informācijas aprīte un jaunā organizācija kā bāzes un resursu vietne.

PLATS dibinātāji uzdeva valdei līdz nākamajai kop-sapulcei, kas notiks martā, sakārtot organizācijas administratīvo pusī un izstrādāt darbības plānu nākamajiem diviem gadiem.

PLATS aicina darbībā iesaistīties visus latviešu teātrus, lai kuŗā pasaules malā tie būtu, kā arī gatava sadarbībai ar ieinteresētajām organizācijām Latvijā un visā pasaulē. Forumā beigās bija iespēja piedalīties meistarklasēs latviešu aktrises un runas pādaģoģes Zanes Daudziņas vadībā.

Losandželosā nodibināta jauna latviešu amatieru teātra kopa „Holivudas Koferis”

„Holivudas Koferi” jau pieteikušies: Dziesma Tetera, Inguna Kasagrande (Cassagrande), Ieva Liepniece, Ivars Mičulis, Vita Volkovska, Artūrs Rūsis, tiek gaidīti arī citi. Pieņems visus, kuŗiem patīk spēlēt teātri!

Sākusies *BMX* 2021. gada sezona

Hugo un Helmuti Sviksi piedalījās *BMX Winter Nationals* sacīkstēs Fīniksā, Arizonas pavalstī, no 8. līdz 10. janvārim.

Helmuti pirmajā dienā ieguva pirmo vietu. Nākamajā dienā viņš brauca sarežģītākā klasē un iekļuva finālā. Taču trešajā dienā puikam pietrūka spēka, un viņš netika tālāk par pusfinālu.

Hugo pērnā gada rudenī treniņos savainoja elkoni. Tagad elkonis ir sadzījis, Fēniksā 9. janvāris viņam bija veiksmes diena – viņš iekļuva finālā un ieguva 6. vietu.

Nacionālās meistarsacīkstes ir īpaši grūtas, tajās piedalās vislabākie *BMX* braucēji no visas Amerikas. Uz Fēniksu bija atbraukuši apmēram 2000 sportistu.

Basketbolista stāsts

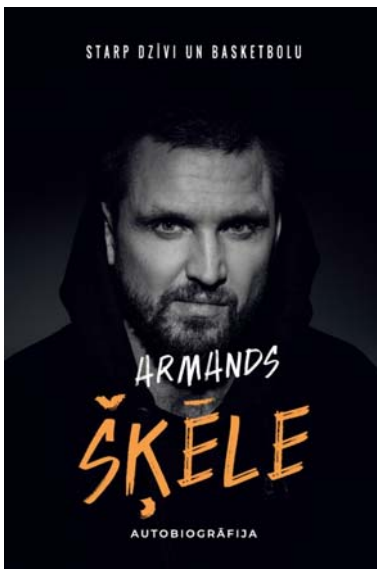
Latvijā klajā laista kādreizējā Latvijas izlases basketbolista Armanda Šķēles autobiogrāfiska grāmata „Starp dzīvi un basketbolu”. Tā jau guvusi ievērību Latvijā un citās Eiropas valstīs, un mēs vēlētos, lai ar šo autobiogrāfisko stāstu iepazīstas tautieši pārējos kontinentos.

Sīkāka informācija par autobiogrāfiju „Starp dzīvi un basketbolu” atrodama tīmeklī vietnē: AS22.lv

Grāmatas izdevējs – *Infinity Sports SIA*.

Armands Šķēle dzimis 1983. gada 4. septembrī. Ilgus gadus viņš bija profesionāls basketbolists, viens no labākajiem Latvijā. Spēlējis septiņu dažādu valstu klubos, saņēmis vairākus apbalvojumus un ieguvis atzinību.

Grāmata ir aizrāvīgs stāsts par vienu no 21. gadsimta Latvijas ievērojamiem sportistiem un viņa bagātīgo pieredzi profesionāla karjērā; arī par gaitām Amerikā. Tas varētu interesēt plašu lasītāju loku, jo stāstā aprakstītie galvenā varoņa piedzīvojumi papildināti ar atziņām. Armands Šķēle autobiogrāfijā aprakstījis savas gaitas basketbolā – gan lielākos panākumus ar titulu iegūšanu, gan pašus zemākos karjēras brīžus.

Stāsts neaprobežojas tikai ar sportu, tajā pavēstīts arī par notikumiem sadzīvē, piemēram, atgūšanos no smagas slimības, mēģinājumiem iesaistīties uzņēmumdarbībā vai kādā dēkā.

Grāmata pasūtināma:

- 1) vietnē tīmeklī AS22.lv
- 2) iespējamas arī lielāka apjoma piegādes – apkalpojam organizācijas, tādā gadījumā jāsazinās, sūtot e-pasta vēstuli: info@as22.lv vai zvanot: +371 25505919.

Atbildēsim uz visiem jautājumiem!

Sirsnīgi sveicieni no Latvijas!

AS22.lv vienības pārstāvis Artūrs Raudziņš

recenzija

Ineta Lipša

Spilgtas atmiņas par padomju realitāti

Alfrēds Stinkuls. Mati sarkanā vējā. Patiesa teiksmā. Kultūras menedžmenta centrs Lauska, 2020.

Šopavasara izdotajās Alfrēda Stinkula atmiņās par dzīvi padomju Latvijā aptverts laiks no 60. gadu beigām, kad viņš mācās Anri Barbisa 11. vidusskolas (Franču liceja) pēdējā klasē, līdz 1986. gadam, kad, apprecoties ar ārzemju latvieti Māru Strautmani, īstenojas gadiem kaldinātais plāns par tikšanu ārā no padomju valsts un pilsonības. Šī grāmata ir 1988. gadā Stokholmā izdotās apceres *Īkšķojot pa Latviju. Ceļojumu piezīmes* turpinājums.

Jūrnālnieks Kaspars Aleksandrs Irbe (1906–1996) savā privātajā dienasgrāmatā 1969. gada 14. augustā atzīmējis: «Stacijas atejā redzēju glītam jauneklī ar gariem melniem matiem uz dzim. locekļa ietietovētu «Саша». Prasīja, par ko es smeļoties? Laukā to gaidīja meitene. Ielās redzami bieži ķemīgi tērpti jaunieši ar bārdām utt. Rīgā redzēju meiteni un 2 puikas tērpušos puķainās sārtas krāsas biksēs. Vienam bija kupla bārda un divaina maza cepurīte. Tie laikam mēģina atdarināt ārzemju hipijus.»¹

Tas ir pirmais ieraksts, kurā viņš piefiksējis garmatānus jaunekljus Rīgas publiskajā telpā, jauno vīriešu atšķirīgo izskatu uztverdamus kā ķēmību («garās pinkas, bārdas, divaini spilgtas krāsas, rožaini, puķaini tērpi, uz tievajiem stilbiem uzspīlētas bikses»²). Gadu vēlāk Irbe atzīmē, ka redzējis «vienu no mūsu istajiem hipijiem» – garu jaunekli ar blondiem matiem līdz pat pleciem,

kuram mugurā bijusi puķaina, it kā mēbeļdrānas blūze un tādas pašas citas krāsas bikses³ Iespējams, tas teikts tieši par grāmatas autoru Alfrēdu Stinkulu vai kādu no viņa domubiedriem.

1970. gada 11. septembrī Stinkulu kopā ar draugu Vilni Veski uz ielas aizturēja privātā tērpti sabiedriskās kārtības sargi un aizveda uz Milicijas pārvaldi, lai pazemotu, abiem garos matus vardarbīgi noskujot. Nākamos 16 gadus pēc šī notikuma Alfrēds padomju īstenību izturēja, izveidojot savu alternatīvo realitāti, ko balstīja uz vairākām ikdienas praksēm.

Pirmā – norobežot sevi no «pelēkā padomju cilvēka veida» (47), ataudzējot matus, jo «mūsu izskats» bija «neredzēta, neiedomājama uzdrīkstēšanās, plīķis «sabiedrībai», kauns rīdziniekam (*rižanam*), huligānisms ar sabiedriskā miera traucēšanu, amorāls dzīves veids, narkomānija, nodevība un, visbeidzot, spiegošana» (42). Tajā iekļāvās sevis norobežošana no paša vecāku paudzes, neraugoties uz to, ka arī viņa tēvs Eduards Stinkurs nekādi nesimpatizēja padomju varai. (Obligātā militārā dienesta laikā tēvs ar citiem puīšiem bija apspriedis nodomu atsacīties karot Korejas karā (1950–1953) un aiziet mežos. Kara tribunāls viņu notiesāja uz 25 gadiem ieslodzījumā, un vēl piecus gadus viņam bija aizliegts atgriezties Latvijā. Soda Alfrēda tēvs līdz atbrīvošanai 1956. gadā izcietā politiski ieslodzīto lēģerī Vorkutā, kur ieslodzītie strādāja ogļu raktuves pazemē. Starp citu, grāmatā publicētas retas fotogrāfijas – uzņemtas 50. gadu vidū lēģerī, kad Alfrēda mātei Agafijai atļāva atbraukt apciemot savu vīru.)

Otra Alfrēda prakse bija dzīvošana Rietumu rokmūzikā, klausoties ārzemju radiostacijas, pērkot plates un mūzikas presi. Došanās ar stopiem uz tām nedaudzajām vietām, kur Padomju Savienībā uzstājās ārzemju rokgrupas. Arī tam bija politiska nozīme «ciņā pret padomijas trulumu un pelēcību» (93) – tā rokgrupas *The Doors* iespaidu raksturo Stinkuls. Ciņa šajā izpratnē bija «mūsu politiskā nostāja jeb pārliecība, nacionālisms vai, maigāk izsakoties, tautiskums, kas toreiz uz ielas nemētājās un bija grūti sameklējams» (214). «Man vienmēr ir gribējies mēģināt iebilst pret nebrīvi, apspiestību un padomju dzīves bezjēdzību,» raksta autors un 1981. gada 10. decembrī uzdrošinās stāvēt pie Brīvības pieminekļa «ar atsegtu galvu, melnu sēru apšēju ap roku» laikā no 17.30 līdz 17.35, kad «ap pieminekli bija visdzīvākā spēkratu un cilvēku plūsma» (276).

Trešā prakse, kas veidoja Alfrēda Stinkula alternatīvo realitāti, bija dzīvošana ārpus padomijas lauku īpašumā Mežuplejas Vidzemē, 112 kilometrus no Rīgas, ko viņš nopirka kopā ar domubiedriem un kur veidoja savējo kopienu, vienlaikus fiksējot izmirstošo Latvijas lauku postažu un tajā palikušo ļaužu ikdienu.

Kopienas iekšējo dzīvi ļauj nojaust grāmatā ievietotās fotogrāfijas, kas savā ziņā kontrastē ar

recenzija

Gribas vaicāt: ja nebija sekса — vai bija hipiji?

Ineta Lipša (1970)
ir vēstures doktore,
grāmatu *Rīga bohēmas
varā* (2002), *Izklaides
kultūra Latvijā:
morāles komunikācijas
aspekti (1918—1934)*
(2012) un *Seksualitāte
un sociālā kontrole
Latvijā, 1914—1939*
(2014) autore. Pēta
20. gadsimta sociālās
vēstures, seksualitātes
un sociālās kontroles
problemātiku.

Ineta Lipša

tekstu. Tā laika alternatīvie jaunieši kailumu izmantoja kā estētiskās izpausmes instrumentu, tas zināms no pētījumiem par mākslinieka Andra Grinberga hepeningiem, ko fotogrāfijās fiksējuši Atis Ieviņš⁴ un Jānis Kreicbergs.⁵ Daži tādi attēli ir arī Stinkula atmiņu grāmatā, tomēr tekstā puķu bērni rādīti drīzāk kā aseksuālas būtnes (vientuļā frāze «satiku draugus, milēju meitenes» (317) ir pārāk lakoniska). Savukārt atziņa par to, ka «bērnu man nebija, lai gan varēja būt, bet mēs negribējām vergu sabiedrībā jaunus vergus» (231), seksualitāti ievieto reprodūktīvajā kontekstā. Atmiņās nav ar seksualitāti saistītu epizožu, bet, atsaucoties uz stereotipisko priekšstatu par hipijiem, tomēr gribas vaicāt: ja nebija sekса — vai bija hipiji?

Viena no alternatīvās dzīvošanas būtiskām blaknēm bija Valsts drošības komitejas darbinieku spiediens — čekas darbinieku ierašanās dzīvesvietās, atkārtota izsaukšana uz nopratināšanu ar mērķi atrast iegāstu saukšanai pie krimināl-atbildības. Alfrēds Stinkuls apraksta pratināšanas norisi un vietas, kur tā notika, atstāsta dialogus. Būtiski, ka viņš nosauc iesaistīto VDK darbinieku vārdus.

Atainojot VDK panisko ņemšanos 1980. gadā, kad viņš ar draudzeni Ingūnu Galviņu savā dzīvoklī atrada VDK noklausīšanās ierīci, Stinkuls to salīdzinājis ar pēdējā VDK priekšsēdētāja Edmunda Johansona grāmatā *Čekas ģenerāļa atmiņas* (2006) sniegto notikuma versiju.

Vietumis Stinkula teikto papildina citi avoti, taču daža notikuma atstāstā jaušamas kļūdas. Piemēram, interesantā 1975. gada epizode ar kolēģi Baloža kundzi Etnogrāfiskajā brīvdabas muzejā, kura trūcības dēļ grib pārdot savas pirmskara laika grāmatas. Stinkuls dod mājienu par viņas identitāti divos īsos teikumos: «Vai ģenerāļa Baloža atraitne? Trāpīgs jautājums!» (172) Tomēr jāteic — ne visai trāpīgs, jo Latvijas armijas ģenerāļa Jāņa Baloža atraitne Elvīra Balode bija mirusi jau 1965. gadā.

Attieksmē pret padomju realitāti Alfrēds ir gan ironisks, piemēram, «pakavējās atmiņās par pavadītām dienām, kuras tik žēlsirdīgi apspīdēja padomju saule» (41), «Miers virs zemes un partijai labs prāts!» (127), gan neslēpti pauž savu riebumu: «Celiet paši savu komunismu, sacentieties, pierzerieties, izjājieties!» (110) un «tur preti saulainai nākotnei aizsoļo kārtības sargātāju palīdzes vai piegulētājas — sekretāres» (278).

Dažviet lasītājam tomēr paliek neskaidrs, kurā gadā atmiņas vai to daļas uzrakstītas, tāpēc ir sarežģīti saprast, kur atrodas nošķirums starp notikumu un notikuma pierakstu. Vai, piemēram, tāds formulējums kā «man bija kauns par šo pūli, kas ir mana tauta» (127), «tos manus tautas pārstāvjus, kas bija tik dedzīgi komunistu mācības aizstāvji» (174) autors un viņa laikabiedri lietoja tolaik, kad piedzīvoja grāmatā minētos notikumus, vai arī tie radās vēlāk. Literatūras saraksts

Spilgtas atmiņas

liecina, ka autora domu gājienu ir ietekmējušas grāmatas, kurās laikabiedri un pētnieki par padomju realitāti ir sprieduši gan aktuālajā laikā, gan retrospektīvi.

Grāmatai lieti būtu noderējis zinātniskais redaktors — sākot ar to, ka tiktu paskaidrots tas, kas mūsdienās vairs nav vispārzināms. Piemēram, kādu no Rīgas ielām Stinkula domubiedri dēvējuši par Suņubulvāri (175) — šis fakts diemžēl nav saglabājies kultūras atmiņā.

Savukārt vārda «tuņejadec» ('liekēdis' — padomju jurisprudencē tā apzīmēja cilvēkus, kam ilgstoši nebija pastāvīgas darbavietas) tulkojumu latviski būtu derējis skaidrot ar tā nozīmi konkrētā laikposmā, kad šī sociālā kategorija pastāvēja un to skāra tiesiskas sekas. Skaidrojums arī ļautu saprast, kāpēc starp Stinkulu un viņa vecākiem radās paaudžu nesaprašanās, neraugoties uz tēva pretpadomju pieredzi.

Tāpat — kāpēc Alfrēda uzvārds nav Stinkurs, bet Stinkuls? Kad un kā Stinkuls iepazinās ar Gunnāru Astru? Kā viņš sāka sarakstīties ar cilvēkiem ārzemēs? Kas bija sarakstes mērķis un saturs? Kādā veidā Stinkulam izdevās saņemt izsaukumu, kas teorētiski ļautu emigrēt uz Izraēlu? Kāpēc 1981. gadā VDK darbinieki viņu kopā ar Aināru Radovicu aizturēja Tukumā, ko un ar kādu nolūku viņi tur darīja, kas viņus vienoja? Kāpēc padomju vara neļāva fotografēt vēstures pieminekļus? Kāpēc to fotogrāfijas bija nozīmīgi nogādāt ārpus Padomju Savienības?

Grāmata *Mati sarkanā vējā* ir lieliska ne tikai tāpēc, ka sniedz iespēju ieskatīties padomju sistēmai alternatīvās dzīvēs. Tā uzurda lasītājā vēlmi noskaidrot jautājumus, kurus bez Alfrēda Stinkula atmiņu iepazīšanas nemaz nebūtu iespējams uzdot. ■

Inetas Lipšas recenzija ievietota žurnāla „Domuzīmes” 2020. gada 4. izdevumā; biļetenā tā pārpublicēta ar žurnāla redakcijas un autore atļauju.

¹ Kaspars Aleksandrs Irbe. *Dienasgrāmata*, 14.08.1969. Autobiogrāfiju krājums, nr. LFK Ak [47], <http://garamantas.lv/lv/collection/1197727/Diaries-of-Kaspars-Irbe>. *Dienasgrāmata* pagaidām nav publiski pieejama.

² Turpat, 20.07.1971.

³ Turpat, 27.08.1970.

⁴ Vilnis Vējš. *Nikni sīzēti un seksuālā revolūcija*. Intervija ar Ati Ieviņu. *Arterritory*, 30.08.2018.

⁵ Eižens Valpēters. *Nenocenzētie. Alternatīvā kultūra Latvijā. XX gs. 60-tie un 70-tie gadi*. Rīga, 2010. Ināra Kaija Eglīte. *Kliedziens starp āboliem. Piecdesmit gadu vēlāk. Tieši laikā*. Rīga, 2018.

Ceļojums uz operu „Hamlets”

Piedāvājam iegādāties labvēļa karti uz Jāņa Kalniņa operas „Hamlets” pirmizrādi 2022. gada janvārī. Kartes īpašnieks varēs piedalīties daudzos īpašos sarīkojumos Latvijas Nacionālajā operā.

Iegādājoties operas „Hamlets” labvēļa karti 1000 ASV dolaru vērtībā:

- saņemsit divas biļetes uz operas „Hamlets” pirmizrādi, kas īpaši rezervētas atbalstītājiem;
- saņemsit divus ielūgumus uz svinīgo pieņemšanu pēc pirmizrādes;
- saņemsit divus ielūgumus uz īpašu sarīkojumu „SARUNAS PIRMS PIRMIZRĀDES”;
- Jūsu vārds tiks minēts izrādes programmiņās;
- Jūsu vārds tiks minēts LNOĢ tīmekļa vietnē.

Maksājumu var veikt, sūtot čeku uz *Latvian National Opera Guild, Inc. c/o Maris Lapins, 29 East Gate, Manhasset, NY, 11030-3423*

vai maksāt ar kredītkarti www.lnogasv.org/donate/

Būsi vai nebūsi „Hamleta” pirmizrādē? Tāds ir jautājums...

NEKUSTAMĀ ĪPAŠUMA PAKALPOJUMI

- Pirkšana, pārdošana, izīrēšana, apsaimniekošana
  - *Income property* īpašumi
  - Pārbūves konsultācijas un virtuvju projektēšana
  - Mājas bezmaksas sagatavošana pārdošanai (staging) \$2000 vērtībā
  - *Executor of Trust/Estate* un citi pakalpojumi
- 12 gadu pieredze vairāk nekā 100 darījumos

Mārtiņš Leikarts, MBA
Re/Max Estate Properties
310-717-7577
mleikarts@gmail.com
BRE licence: 01706309

www.latviesi.com

ir vietne tīmeklī, kurā atrast noderīgu informāciju latviešiem visā pasaulē ar mērķi palīdzēt latvietības stiprināšanā, ikdienas sadzīvē un strādājot, studējot vai ceļojot ārpus Latvijas. Informāciju apkopo Indulis Bērziņš

Austrālijas latviešu izdevums

www.laikraksts.com

**Rīgas latviešu biedrības
Valodas attīstības kopas vietne tīmeklī:**

<http://LVAK.wordpress.com/>

www.enciklpedija.lv

350 autoru 700 šķirkļu – fizika, literātūra, mūzika, vēsture, māksla utt.

Latvieši Amerikā

www.latviesiamerika.com

Ar latviešu tradīcijām svarīgi iepazīstināt cittautiešus

Diāna Matura (Mathur) savus kaimiņus brīdināja laikus, lai nebrīnās, ja redz, ka Ziemas saulgriežu dienā 21. decembrī viņa velk mājai apkārt blūķi.

16. decembrī plkst. 5.00 Pasadenas bibliotēkā un
21. decembrī plkst. 6.30 Santaklarita bibliotēkā
viņa stāstīja par Ziemsvētku paražām Latvijā.

„Mati sarkanā vējā”

Alfrēda Stinkula grāmatu „Mati sarkanā vējā” Losandželosas latviešiem bija iespēja iegādāties 30. janvārī. Visi, kuri vēlējas grāmatā autora ierakstu, gāja namā iekšā pa vienam, ievērojot divu metru attālumu. Pārējie gaidīja, sēžot savā auto.

Automašīnu novietošanas laukumā bija vairāki spēkrati.

Alfrēds bija atvedis divas kastes ar grāmatām. Dabūjis grāmatu, tūlīt steidzās projām. Nākamajā dienā, atnācis uz namu, redzēju, ka uz galda palikušas trīs grāmatas.

Aivars Jerumanis

Grāmatu „Mati sarkanā vējā” var pasūtīt tīmekļa veikalā: www.lauska.lv

Article 58

A Latvian Tale of Blood & Treasure

As a *gift* to you
on *Midsummer*,

Receive a *free e-pub* of
Article 58,
the first of the series
The Linden Tree & the Legionnaire
when you subscribe to the
author's email newsletter at
DianaMathur.com

Supported by a grant from the
American Latvian Association
Cultural Foundation.

Available on Amazon and Barnes&Noble.com
dianamathur.com

Diana Mathur, Novelist & MBA

Phone: (310) 266-3816

Site: DianaMathur.com

email: dianamathur@gmail.com

Jūlija Plostniece lasa okeana mīlestības vēstuli

Latvijas organiskās kosmētikas firmas MADARA izstrādājumi ādai un matiem, dažādi krēmi bērniem guvuši ievēribu visā pasaulē. Firma nesēn laida klajā animācijas filmu *A Love Letter from the Ocean* ar lūgumu sargāt dabu: <https://youtu.be/cbp2IHFUpME>
Apdraudētā okeana balss ir Jūlija Plostniece.

Mazo lasītāju lielie svētki

Svētdien, 7. martā plkst.10.00 Losandželosas latviešu skolā sadarbībā ar Sandiego latviešu skolu būs virtuāla tikšanās ar iemīlotu latviešu bērnu grāmatu autori Eviju Gulbi un mākslinieci Lindu Lošinu.

Evija Gulbe ir pazīstama rakstniece, dzejniece, latviešu valodas skolotāja, radioraidījumu vadītāja un divu bērnu māmiņa. Linda Lošina ir māksliniece, dizainere un divu bērnu māmiņa.

Evijas un Lindas ilggadējā sadarbībā tapušas septiņas grāmatas pirmsskolas un sākumskolas vecuma bērniem. Tās ir sirsnīgas, priekpilnas, rotaļīgas un dzīvesgudras – „Bizbizmāsiņa”, „Lilallā un viņas pigoriņi”, „Dzejolēni”, un grāmatu serija par lieliskajiem žurkulēniem Koko un Riko, kam šogad desmit gadu jubileja.

Evija Gulbe izdevusi arī dzejoļu grāmatu bērniem „Ece-bece-Ābece”.

Atraktīvie un draiskulīgie žurkulēni Koko un Riko lasītāju ievēribu iemantojuši jau sen. Viņus

pazīst visos Latvijas novados. Serijas izdevumi rosina bērnus lasīt, pētīt, domāt, zīmēt un krāsot.

Pirmā grāmata par Koko un Riko 2011. gadā ieguva galveno balvu konkursā „Zvaigznes grāmata. Latviešu oriģinālliteratūra bērniem un jauniešiem” un 2012. gadā godalgota lasīšanas veicināšanas programmā „Bērnu žūrija”. 2017. gada septembrī Latvijas Leļļu teātrī iestudēta izrāde „Koko un Riko”, 2017. gada decembrī – „Koko un Riko. Piedzīvojums ziemā”. Grāmatu serija „Koko un Riko” 2019. gadā ieguva AKKA/LAA Autortiesību bezgalības balvu.

Lasīšanas programmu – Latvijas Nacionālās bibliotēkas „Bērnu, jauniešu un vecāku žūrija 2020” un ALAs Rumaka lasīšanas sacensību dalībniekus latviešu skolā apsveiks aprīlī.

Aija Zeltiņa-Kalniņa

7. martā plks.10:00
Losandželosas Latviešu skolā
virtuālā tikšanās ar
rakstniecei Eviju Gulbi
un
mākslinieci Lindu Lošinu

Sandiego latviešu ev. lut. draudze*Ascension Lutheran Church*

5106 Zion Avenue, San Diego, CA 92120

Draudzes priekšnieks:

Jānis Legzdiņš

2651 Cardinal Road,
San Diego, CA 92123;

tālr.: 858-598-5451;

e-pasts: jlegzdins@san.rr.com

Dievkalpojums vada diakone

Guna Reina

Dāmu komiteja:

Maiga Bērziņa, tālr.: 619-702-8077

Aija Alberta, tālr.: 858-699-6017

Kasiere Antra Priede Bergere

1335 Santa Barbara St., San Diego, CA 92107;

tālr.: 619-225-0817

Sūtot draudzes nodevu (\$100) un ziedojumus, čekus

izrakstīt: *Antra Priede Berger*Vietne tīmeklī: www.sandiegodraudze.comFacebook: www.facebook.com/sandiegodraudze

Sandiego latviešu skola;

Skolas pārzine Sandra Gotlaufa-Orozco

e-pasts: gotlaufa@gmail.comFacebook: www.facebook.com/sandiegolatvian**Būt veslam un baudīt dzīvi
palīdzēs ALPF MEDICARE
PAPILDAPDROŠINĀJUMS!**Valsts *Medicare* apdrošinājuma A un Bdaļas kopā veido pamata veselības apdrošinājumu,
ja esat vecumgrupā 65+.Tā kā valsts *Medicare* par visu 100% nesamaksā, tad
Deductible un *Co-insurance* jāmaksā pašiem.*ALPF Medicare* papildapdrošinājums palīdz segt
izdevumus, par kuriem esat atbildīgi.Mēs maksājam *VISUS Medicare* veselības aprūpes
pakalpojumus.Piedāvājam septiņus plānus, no kuriem var izvēlēties
atbilstošu savām vajadzībām un budžetam:www.LRFA.org/medicare*ALPF Medicare* papildapdrošinājuma programmai
var pievienoties jebkurā laikā.Mēnešmaksas ir vienādas visās pavalstīs, un tās nav
atkarīgas no vecuma vai dzīvesvietas.

Neatlieciet šo svarīgo lēmumu uz vēlāku laiku.

Labprāt atbildēsim uz jautājumiem un palīdzēsim!

Tālr.: 215-635-4137

www.LRFA.org**In Memoriam****Jānis V. Puriņš
1949-2020**

Janis V. Purins died at age 71, on September 21, 2020 following a short fight with pancreatic cancer. Born in a displaced persons camp in Wurzburg, Germany in 1949, he was brought to Grand Rapids, Michigan with his parents as a baby, and later graduated from Point Park College in Pittsburgh, Pennsylvania and then worked as a stage actor and director. Recently retired after many years as Director of California Operations at Reed Smith LLP., he was a lover of, and a benefactor to, the performing arts, his first love. A resident of Silver Lake, California for several decades, he was an active member in the Silver Lake Wildlife Sanctuary, the Silver Lake History Collective and the Working Group for the Silver Lake Reservoir. He will be remembered as a kind, socially conscious man of integrity and fine intellect who was a true and stalwart friend. He was predeceased by his husband, the playwright and Pittsburgh native, Thom Thomas, and brother, the artist, Girts Purins.

Janis is survived by another brother, Valdis Purins and wife, Linda; his sister-in-law, Daiga Purins; his niece, Indra Purins; and his dedicated and loving friends from New York to Pittsburgh, Los Angeles and points in between. Memorial service to be determined. Memorial donations may be made to the Dramatists Guild Fund (dgifund.org) for the DGF Thom Thomas Award.

Los Angeles Times, January 1, 2021

Draudzes Lapa 2021. gada marts

Dienvidkalifornijas latviešu ev. lut. draudzes informācija

„Jo tik ļoti Dievs pasauli mīlējis, ka Viņš devis savu vienpiedzimušo Dēlu...” (Jņ 3:16)

Draudzes dzīves kalendārs

Martā un aprīlī	Dievkalpojumi nenotiks – dalīsimies ar informāciju e-pastā par virtuālajiem dievkalpojumiem; atrodami YouTube.com :
	14. martā dievkalpojums
	28. martā Pūpolsvētdienas dievkalpojums
	4. aprīlī Lieldienas/Kristus Augšāmcelšanās svētku dievkalpojums
	24./25. aprīlī LELBAS virtuāla sinode

Pateicamies par ziedojumiem un atgādinām nokārtot draudzes nodevu par 2020. gadu un arī par 2021. gadu! Draudzes nodeva – \$250.00

Draudzes amatpersonas

Diakone	Guna Reina	13447 Chandler Blvd., Sherman Oaks, CA 91401 (714) 829-6449; e-pasts: GunaReins@gmail.com
Draudzes priekšniece	Tamāra Rūse	31 Laguna Woods Dr., Laguna Niguel, CA 92677 (949) 443-2150
Kasiere	Dace Taube	3142 Helms Ave., Los Angeles, CA 90034 (310) 709-4738
Sekretāre	Daina Ābele	2908-B Camino Capistrano, San Clemente, CA 92672 (949) 443-5170
Dāmu komitejas priekšniece	Liene Linde	29 Sunset Ave., #1, Venice, CA 90291 (310) 396-5244

Baznīcas adrese: 1927 Riverside Dr., Los Angeles, CA 90039

www.latvianchurchsocal.org

Draudzes e-pasts: LatvianChurchSoCal@gmail.com

Mūsu mīluļi, draugi, sargi, sarunu biedri ģimenes locekļi

Ieva Sviķkalne 20. janvārī ģimenes lokā svinēja trīspadsmito dzimudienu, un turpat bija arī mazais, mīlais oposums, vārdā Ābeļzieds

Anslīja (Annsliē) Leikarte un Teodors viens otram apliecina savu mīlestību – kuš' kušu mīl vairāk?

Saldskābmaize, rupjmaize, pīrāgi!

Pegija Taube piedāvā pašceptu saldskābmaizi un rupjmaizi; Miķelis Cilnis labprāt pastāstīs, cik tā ir garda!

Pīrāgus un maizi var pasūtīt, zvanot:

310-908-6993;

e-pastā: pegijat@gmail.com

Latvian Ev. Luth. Church of So. Calif.
Dienvīdkalifornijas latviešu biedrība
1927 Riverside Drive
LOS ANGELES, CA 90039-3704

NON-PROFIT. ORG.
U.S POSTAGE PAID
PERMIT No. 178
VAN NUYS CA 91409-9998

CHANGE SERVICE REQUESTED

(DATED MATERIAL)

PLEASE DO NOT DELAY

Skaitlis pirms adresāta vārda un uzvārda rāda, **par kādu gadu** biedrībai samaksāta biedru nauda vai maksāts par INFORMĀCIJAS BIĻETENA abonementu.

B nozīmē «DK Latviešu biedrības biedrs»; **A** nozīmē «IB abonents»;

S nozīmē «students»; **P** nozīmē «paraugseksemplārs».

Lūdzu izgriezt un nosūtīt kopā ar čeku:

DIENVĪDKALIFORNIJAS LATVIEŠU BIEDRĪBAS KASIERIM

Vēlos būt Dienvīdkalifornijas latviešu biedrības biedrs,
nosūtu Dienvīdkalifornijas latviešu biedrības biedru naudu par 20__ . gadu – \$35.00

Biedru nauda ģimenei par 20__ . gadu – \$50.00
Biedrības biedriem Informācijas Biļetenu piesūta par brīvu!

Nevēlos būt Dienvīdkalifornijas latviešu biedrības biedrs,
bet vēlos saņemt Informācijas Biļetenu;
nosūtu abonēšanas maksu par 20__ . gadu – \$ 40.00

Esmu students; vēlos būt DK LB biedrs,
nosūtu biedru naudu par 20__ . gadu – \$ 10.00

Papildus ziedoju Dienvīdkalifornijas latviešu biedrības darbam: .....\$ ____

Kopā \$ ____

Uzvārds, vārds, adrese un tālrunis: _____

elektroniskā pasta adrese: _____

DK LB vietne tīmeklī: www.biedriba.org

Čekus lūdzam izrakstīt: **LATVIAN ASSOCIATION OF SO. CA**
Un nosūtīt: **DK LB 1955 Riverside Dr. Los Angeles, CA 90039**

Latviešu nama tālrunis: 323-669-9027; Informācijas biļetens tīmeklī: www.biletens.com
Dienvīdkalifornijas latviešu nama adrese: Losandželosā, 1955 Riverside Drive; nams
sasniedzams ar 96. autobusu (no Burbankas stacijas) – Newell un Riverside Drive pietura